

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

31. ŘÍJNA 2010

Z obsahu:

Blahoslavená

Anděla z Foligna

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

13. října 2010

- strana 2 -

Náš domov a cíl

Stefano Villa LMC

- strana 4 -

Spojení v růženci

na dálku

Bernhard Meuser

- strana 5 -

„Křičím evangelium svým vlastním životem“

Příběh laické misionářky

Annaleny Tonelli

- strana 6 -

O odvaze opět složit ruce

Elisabeth von Thurn

und Taxis

- strana 7 -

Před velkou slavností

Promluva Benedikta XVI.

při adoračním bdění

v Hyde Parku v Londýně

17. září 2010

- strana 8 -

Kadidlo - nepřítel číslo 1

Informace o pozadí

jezuitské výchovy

generace '68

- strana 9 -

Svatý růženec a světcí (4)

Stefano M. Manelli

- strana 11 -

Blahoslavená Anděla z Foligna

Drazí bratři a sestry! Dnes bych chtěl hovořit o blahoslavené Anděle z Foligna, velké středověké mystičce XIII. století. Často býváme uchvázeni vrcholnými zážitky spojení s Bohem, jakého dosáhla, ale velmi málo pozornosti věnujeme prvním krokům, jejímu obrácení a dlouhé cestě z výchozího bodu, „velkého strachu z pekla“, až k cíli, úplnému spojení s Trojicí. Anděla v první části života jistě nebyla horlivou učednicí Páně. Narodila se kolem roku 1248 v zámožné rodině, osiřela otcovou smrtí a matka ji vychovávala spíše povrchně. Velmi brzy byla uvedena do světského prostředí

města Foligna, kde poznala muže, za něhož se vdala ve dvaceti letech a měla s ním děti. Vedla lehkomyšlný život a dovolila si dokonce pohrdat tzv. „kajicníky“, v té době velmi rozšířenými, kteří z touhy následovat Krista prodávali svůj majetek a žili v modlitbě, postu a ve službě církvi a charitě.

Milost prvního obrácení

Některé události jako strašné zemětřesení v roce 1279, uragán, letitá válka proti Perugii a její tvrdé následky zasáhly do života Anděly, která si postupně začíná uvědomovat své hříchy až k rozhodnému kroku: vyzývá svatého Františka, který se jí ve vi-

dění zjevil, a žádá ho o radu, jak vykonat dobrou generální zpověď. Jsme v roce 1285, Anděla se zpovídá u jednoho fratera v San Felicianu. Tři roky nato cesta obrácení doznává další zvrat: je zbavena citových pout, protože během několika měsíců po smrti matky následuje smrt manžela a všech jejích dětí. Prodává tedy své jmění a v roce 1291 vstupuje do třetího řádu svatého Františka. Umírá ve Folignu 4. ledna 1309.

Nevyslovitelné zážitky

Kniha blahoslavené Anděly z Foligna, ve které je shromážděna dokumentace o naší blahoslavené, vypráví o tomto obrácení

Ve stejné katechezi, která nás uchvacuje obrazem vrcholného sjednocení s Bohem, jakého může člověk dosáhnout a k jakému nás Bůh volá, slyšíme papežův bolestný povzdech, že jsme vystaveni nebezpečí žít, jako by Boha nebylo. Ve stejnou dobu, kdy nám

Benedikt XVI. představuje velké světice středověku, jmenuje zvláštní radu, která má za úkol obnovit hlásání evangelia právě v zemích, které tito četní světci a světice svým životem vyznamenali. Nejenže jsme se na území s tak hlubokými křesťanskými kořeny ocitli uprostřed zpohanštělého světa, ale dokonce i mnoho pokřtěných už nezná podstatu a smysl evangelia. Nikdo je tomu totiž rádne nenaučil ani v rodině, ani v hodinách náboženství, ani od ambonu. Není divu, že propadli náboženské lhostejnosti a množí se odpadání od víry.

Nová evangelizace měla být vlastně nejpodstatnějším výstupem posledního koncilu. Jenže ona „novost“ byla v praxi pojata zvláštním způsobem. V té době se evangelium mnohým jevilo jako málo účinné a obrátili pozor-

nost raději k marxistickým zásadám a revolučním nástrojům založeným na zcela bezbožeckém základě. „Otevřenými okny“ církve nevcházela do světa duch Kris-

Editorial

tův, ale naopak pronikal dovnitř duch revolučního pohanství. Podávají nám o tom osobní svědectví ti, kteří prožívali, jak se revoluce z ulice přenesla do chrámů a klášterů (str. 9).

Rozhodnutí k úplné změně, které učinil Zacheus, když ho Kristus navštívil, bylo velmi revoluční, ale tento celník se neobrátil jako buřič proti svému prostředí, nýbrž sám proti sobě, proti svému dosavadnímu způsobu života. Kdyby tak postupovali mladí jezuité před čtyřiceti roky, vyvolali by nutně tolik potřebný rozkvet církve a oslavili by svrchovaně svého svatého zakladatele jako jejich předchůdci v době před 300 lety. Bohužel, stalo se něco zcela opačného a nejsmutnější je, že toho dodnes ani nelitují.

U koho musíme jako věřící hledat příklad a poučení? U od-

padlého reformátorského mnicha nebo materialistických filosofů? Našimi vzory, vůdci a předchůdci jsou zástupy světců, které si s radostí připomínáme a o kterých nyní papež promlouvá ve svých katechezích. Jsou to autorizovaní Boží svědci a je mezi nimi mnoho mimořádně omilostněných osob, kterým se dostalo zvláštního osvětlení a hlubokého poznání. Když jejich poznatky shrneme a srovnáme, zjišťujeme, jak se vzácně doplňují a jak prohlubují autentickou nauku i praxi evangelia. Všimněme si jedné věci. U žádného z mystiků a omilostněných osob, k nimž zcela nepochybně promlouval sám Pán, se nesetkáváme s žádným doporučením odbourat cokoli z toho, z čeho vyrůstala duchovní praxe a svatost dřívějších světců. Jejich revolučnost spočívá vždy v ještě radikálnější následování Krista. Všechny provází trojí hluboké poznání a přesvědčení: poznání vlastní nicotnosti a hříšnosti, vědomí nezbytnosti trvalého pokání a odklonu od světa a konečně potřeba vytrvalé modlitby.

Pokračování na str. 13

a ukazuje jeho nezbytné prostředky: pokání, pokoru a utrpení; vypráví o etapách, o sledu Anděliných zážitků, které začala roku 1285. Vzpomínky, jak je prožila, se snaží vyprávět skrze fratera zpovědníka, který je věrně zapsal a pokoušel se uspořádat je do etap, které nazval „kroky neboli proměny“, ale plně je uspořádat se mu nepodařilo (srov. *Il Libro della beata Angela da Foligno*, Cinisello Balsamo 1990, s. 51). To z toho důvodu, že zážitek sjednocení blahoslavené Anděly vytěžuje zcela všechny duchovní i tělesné smysly, a z toho, co během svých extází „pojímá“, zůstane v její mysli, tak říkajíc, jen „stín“. „Tato slova jsem opravdu slyšela,“ vyznává po mystickém vytržení, „ale to, co jsem viděla a pojala a co on (Bůh) mi ukázal, nemohu žádným způsobem vyslovit, i když bych ráda vyjevila, co jsem pochopila, slovy, která jsem slyšela, ale to je absolutně nevyslovitelná propast.“ Anděla z Foligna představuje své mystické „vidění“, aniž by ho v mysli zpracovala, protože jsou to božská osvětlení, která jsou její duši sdělena překvapivým a nečekaným způsobem. Stejně tak se frater zpovědník namáhá, aby takové události popsal „také z důvodu své velké a obdivuhodné rezervovanosti vůči božským darům“ (*tamt.*, s. 194). K obtížím vyjádřit své mystické zážitky se u Anděly pojí také obtíž, jakou představuje pro posluchače pochopit ji. Je to situace, která jasně naznačuje, že jediný a pravý Mistr, Ježíš, žije v srdci každého věřícího a touží vzít je zcela do svého vlastnictví. Tak je tomu u Anděly, která píše jednomu svému duchovnímu synu: „Můj synu, kdybys viděl mé srdce, byl bys absolutně přinucen vykonat všechno to, co chce Bůh, protože moje srdce je srdce Boží, srdce Boží je moje.“ Je to ozvěna slov svatého Pavla: „Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

Pokračování na str. 12

Spasitelné setkání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Syn člověka přišel, aby spasil, co zahynulo.

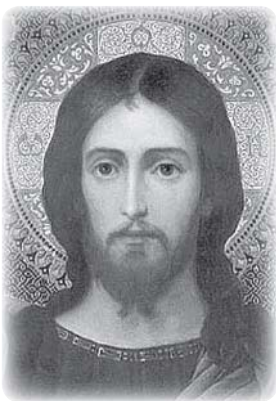
Vyprav se do Jericha a připoj se k těm, kteří očekávají Ježíšův příchod. Budeš se moci přesvědčit, jak dobré je zanechat na chvíli svých starostí, zájmů a zálib a jít vstříc Bohu, který přichází, protože nesmírně touží rozdávat své milosti.

Všimni si muže malé postavy, který pospíchá napřed. Je to vrchní celník Zacheus. Až dosud jediným jeho zájmem byly tučné zisky. Stačil si už nashromáždit pěkné jmění. Nedbal na to, že jím soukmenovci pohrdají jako veřejným hříšníkem a zaprodancem.

Zvěst o Ježíšovi však vyvolala jeho zájem a probudila jeho zvědavost. A dnes se dovídá, že půjde okolo. To je příležitost, která se už nemusí naskytnout. Zájem spatřit osobně tohoto divotvůrce jej zcela opanoval. A když se rozhodl, že chce Ježíše vidět, nespolehá na náhodu a bez ohledu na své postavení jako malý chlapec se vyšplhá na strom, odkud bude moci dobře vidět na kolemjdoucího Proroka.

Šťastní ti, kteří pocítili ve svém srdci touhu potkat se se Spasitelem, nebrání se jeho tichému pozvání a jsou ochotni vystoupit ze sebe, ze svého dosavadního světa a udělat něco pro to, aby ho mohli spatřit.

Kdykoliv se setkáváme s Ježíšem, překonává nakonec skutečnost všechno naše očekávání. Zacheus vylezl na strom, aby mohl Ježíše alespoň uvidět. Ale Ježíš se zastavuje právě u tohoto stromu, jako by do Jericha vstoupil především kvůli tomtomu celníkovi: Jak mu na něm odedávna záleží, poznáváš z toho, že jej dobře zná a oslovuje jeho jménem: *Zachee, sestup rychle dolů. Dnes musím zůstat v tvém domě.* Zástup dělá s nevolí hříšníkovi místo, aby právě on mohl stanout Mistrovi tváří v tvář. Proživej spolu se Zacheem jeho náhlé překvapení. Zaplavuje ho nečekaná radost, úcta i zahanbení zároveň. Tento veřejný hříšník si pojednou zcela správně uvědomuje, že jeho dosavadní způsob života se nijak nesrovnává s poctou a pozorností, které se mu od Ježíše tak nečekaně dostává. S Ježíšem vstupuje k Zacheovi milost a láska, které působí radikální obrat v jeho smýšlení. Jeho srdce, které ještě včera bylo necitelné a bezohledně vypočítavé, otevírá se náhle dokonce vstříc potřebným a nuz-

ným. Poznává nečekaně, že nejlepší způsob, jak napravit svůj hříšný život, je konat skutky bliženské lásky: *Pane, polovinu majetku dám chudým.* Ta druhá polovina poslouží k tomu, aby nahradil škodu těm, které podvedl. Boží Syn svou mocí způsobil, že bude mít zálibu v konání dobra a jeho víra se bude projevat skutky. Kdo z těch všech, kteří jsou toho svědky, mohl třeba jen pomyslet na to, že tu právě u tohoto celníka dojde k takové proměně?

Posuď ve světle tohoto obrácení, jak nespravedlivé bylo reptání a výtky, které bylo slyšet kolem, když Ježíš vstupoval do celníkovy domu. Neměli se naopak všichni radovat, že se stávají očitými svědky toho, jak se hříšníkovi dostává Boží milosti? Jenomže závist, domýšlivost a zatvrzelá nevraživost se s radostí nesnášejí. Vzpomeň si na to, kdykoliv pocítíš nelibost, protože se ti zdá, že se druhým dostává více přízně než tobě, kdykoliv se ti nelíbí, že Bůh jedná jinak, než jsi předpokládal.

Ježíš nevyhledává a nenavštěvuje ty, kteří si to předem nejvíce zasloužili, ale ty, kteří jej pro svou bídu nejvíce potřebují. Zvykej si proto dívat se na bližní jeho očima. Zatímco sousedé a spoluobčané vidí v Zacheovi jen opovrženého hříšníka, Ježíš v něm spatřuje syna svého miláčka Abraháma. Vyhledal ho, protože přichází právě proto, aby *zachraňoval všechno, co zahynulo. On se smilovává, poněvadž všechno může, je shovívavý ke hříšníkům lidí, aby činili pokání.*

Kolik útěchy obsahují Ježíšova slova! Tvé pády, tvé zrady, útěky a nevděčnosti nejenže Ježíše nezapuzují, ale dokonce ho k tobě přitahují. Žádná cesta není pro něho příliš dlouhá, aby se nakonec setkaly vaše pohledy a on ti mohl říct: *Pojď rychle dolů, musím zůstat v tvém domě!* Slyšíš dobře: musí! Uložil mu to jeho nebeský Otec, ukládá mu to jeho milující Srdce, naplněné milosrdenstvím. Nemůže mu v tom zabránit nikdo, leda ty sám. Ale měl bys tu odvahu? *Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky. Je dobrotivý ke všem a má soucit se všemi svými tvory.*⁽¹⁾

Rozmnož řady těch, kteří *chválí Pána a vypravují o slávě jeho království*⁽²⁾. Rychle si však také uvědom, co chceš rozdat a co je třeba *čtyřnásobně nahradit*, abys mohl dokořán otevřít svůj dům nebeskému Hostu.

Přijď, Pane Ježíši!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 145; ⁽²⁾ tamtéž; ⁽³⁾ Zj 22,20

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 11,22–12,2

Pane, celý svět je před tebou jako prášek na vahách, jako kapka rosy, která zrána padá na zem. Ty však máš slitování se vším, protože můžeš všechno, a jsi shovívavý k hříchům lidí, aby dělali pokání. Vždyť ty miluješ všechno, co je, a nic si neošklivíš z toho, cos udělal, neboť kdybys něco nenáviděl, nestvořil bys to. Jak by něco mohlo trvat, kdybys to nechtěl, nebo se uchovat, kdybys to nepovolal k bytí? Ale ty máš na všechno ohled, poněvadž je to tvé, vládce, milující život, neboť tvůj nepomíjející duch je ve všem. Proto zbloudilé trestáš pohnáhlou a napomínáš tím, že jim vyčítáš to, čím hřešili, aby zbaveni své špatnosti věřili v tebe, Pane.

2. čtení – 2 Sol 1,11–2,2

Bez přestání se za vás modlíme, aby vás učinil náš Bůh hodnými dober, ke kterým vás povolal a svou mocí zdokonalil, že budete mít vždycky zálibu v konání dobra, a vaše víra aby se projevovала skutky. Pak bude jméno našeho Pána Ježíše oslaveno skrze vás, a vy budete oslaveni skrze něho podle milosti našeho Boha a Pána Ježíše Krista. Pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy se my u něho shromáždíme, prosíme vás: nechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat.

Evangelium – Lk 19,1–10

Ježíš vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby ho uviděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“

Náš domov a cíl

Svátky věnovanými světům a našim zemřelým obrací církev na počátku měsíce listopadu naši pozornost k tématům, která jsou nyní pokládána za poněkud nezvyklá a nepohodlná, jako je smrt a poslední cíl člověka, ačkoliv tímto cílem je povolání ke svatosti.

Zatímco ke smrti se přes její nevyhnutelnost přistupuje jako k tématu, kterému je třeba se všemožně vyhýbat, jako by se nás netýkalo (nanejvýš ho prožíváme jako absurdní a nespravedlivé drama, když se nás zblízka dotkne, nebo se z něho stane fraškovitá bajka typu halloween), povolání ke svatosti pokládáme často za něco zcela mimořádného, tak mimořádného, že je vyhrazeno pro „nadlidi“, kteří se zapsali do dějin svými ctnostmi, jaké můžeme z dálky obdivovat, ale pro naši lidskou omezenost jsou příliš náročné, takže koneckonců se ani nevyplatí se o něco takového pokoušet.

I když si leckdo opravdu myslí, že svatost se hodí pro druhé, a pokládá to za dostatečné ospravedlnění, že se nebude zatěžovat takovou odpovědností, ve skutečnosti tomu tak není: církev nám často zdůrazňuje, že povolání ke svatosti se týká všech a není k tomu třeba ničeho mimořádného. V úryvku z Apokalypsy v prvním čtení obdivujeme „nesmírné množství, které by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků“, které spojuje jedna věc: „Jsou to ti, kteří přicházejí z velkého soužení a svůj šat si dobřela vyprali v Beránkově krvi.“

Jestliže tedy na jedné straně odložíme svou možnou námitku, že „svatost není pro nás“, na druhé straně se tím upřesňuje, že je třeba projít soužením a „vyprat si šat“. To nám připomíná Matoušovo evangelium o králi, který chtěl pozvat na svou slavnost všechny, které jeho sluhov

vé potkají (dobré i zlé), jen s jedinou podmínkou, že si oblečou svatební šat.

V dnešním čtení můžeme najít upřesnění, které je velmi povzbudivé: svatební šat není nějaký oděv velmi drahý a zvláštního střihu; je to ten šat, který máme, a svatebním se stane tím, že ho vypereme v krvi Beránka, v krvi, kterou neprolil pro několik vyvolených, ale pro celé lidstvo.

Naštěstí tedy cesta ke svatosti není tak strmý výstup, že ho zvládnou jen ti, kteří mají zvlášť

Profil světce: při soužení nereptá a nepřipisuje svou bolest Božímu omylu, nýbrž trpělivě čeká na útěchu; je mírný také při provokacích a v situacích nouze nereaguje násilím a nevyvyšuje se nad druhého, i když má sám pravdu, a svou sílu nevidí v násilí, ale v tom, že je maličký...

ní nadání, ale je zde Bůh, který usiluje o to, aby z nás „učinil svaté“ za každou cenu, snaží se překonat náš odpor, ale současně přitom respektuje naši svobodu a nechce ji přemáhat násilím, nýbrž přesvědčuje nás láskyplně svědectvím a obětí svého Syna a svatých, kteří nás zde na zemi předešli. Záleží na nás,

zda opustíme egoistickou umítnost a přijmeme tuto nabídku, abychom se tak stali také svědky pro druhé bratry.

Na druhé straně přijmout tuto nabídku není tak zcela jednoduchá a okamžitá věc, kterou je možno vykonat nějakým zbožným úkonem a být na mís

tě. Jedná se o obrácení, které nás zavazuje v každém okamžiku, a to i nejbanálnějším, ukládá nám životní způsob, jaký tento svět odmítá, a to nutně znamená jít vstříc obtížím, nepochopení a v některém případě dokonce pronásledování.

Evangelium nám vyhlášením blahoslovenství představuje per-

spektivu těchto těžkostí, ale současně nám popisuje vnitřní jednání, které je vlastní ideálnímu křesťanu, tedy svatému: první a poslední blahoslovenství říká, že nebeské království je královstvím chudých v duchu, kteří se „zbavují“ vlastních zásob a lidských cílů, aby udělali místo pro úplné sebedarování Bohu, ale také královstvím těch, kteří jsou pronásledováni pro spravedlnost, jsou pronásledováni, protože se chrání před pokušením přizpůsobit se světu.

Ostatní blahoslovenství doplňují profil světce: při soužení nereptá a nepřipisuje svou bolest Božímu omylu, nýbrž trpělivě čeká na útěchu; je mírný také při provokacích a v situacích nouze nereaguje násilím a nevyvyšuje se nad druhého, i když má sám pravdu, a svou sílu nevidí v násilí, ale v tom, že je maličký; hladoví a žízni po spravedlnosti, protože při nespravedlnostech světa zakouší hněv spojený se soucitem a dělá všechno, co je v jeho moci, aby dosáhl spravedlnosti (neobrací se však na soudce), srdce má milosrdné a čisté, protože jeho skutky pramení z ryzí lásky bez druhotných cílů; je strůjcem pokoje, protože se neomezuje na diskuse o krásných ideálech, ale jedná konkrétně, aby zajišťoval pokoj vlastním svědectvím a vlastním jednáním.

Jistěže z toho všeho můžeme vyvodit, že jestliže máme záměr „stát se svatými“, představuje to cestu nesmírně náročnou, která vyžaduje ustavičné rozlišování a schopnost procházet i velmi tvrdými obtížemi, ale také víme, že potřebné síly a schopnosti, pokud nejsou již v nás, jistě obdržíme, a blahoslovenství nám říká, že tato cesta nás dovede k uskutečnění našich nejvyšších aspirací, pravděpodobně tak vysokých, že se na to neodvažujeme ani i pomyslet.

Že by to nestálo za to?

*Z Missionari della Consolata
přeložil -lš-*

Jan van Eyck (1385-1441): Klanění Beránkovi, oltář v katedrále v Gentu

Spojení v růženci na dálku

Protože modlitba mění svět

Tady už pomůže jenom modlitba – slyšíme často z úst lidí jako projev rezignace. Pro autora následujících řádků se život modlitbou „radikálně změnil“. Říká o sobě: „Nemám méně problémů, ale umím se s nimi vyrovnat.“

Je normální sobota dopoledne, krásný jarní den. Sedím u psacího stolu a dívám se oknem na kvetoucí sad. Potřebuji odpovědět na několik e-mailů. Mám tu nejlepší náladu, protože mě čeká krásná práce: podívat se do skleníku a vysadit na záhoně saláty.

Tu se ozve mobil. Na druhém konci je architekt R., významný výtvarník: „Bernharde, máš půl hodiny čas? Hoří to!“

Vím, že se mu nedaří dobře, bojuje s krizí, ve které nikdo nemá peníze na umění.

„Jsi trop?“ vtípkuji, jak se to někdy mezi muži děje. „Kdyby jen to. N. je v koncích!“

N. je jeho žena. „Našemu synu vyoperovali nádor z kolena. Všechno se zdálo být v pořádku. Objímali jsme se radostí. Tu nám lékař řekl, že je třeba ještě vyšetřit plíce, aby se vyloučily metastázy. A ona se zhroutila.“

„Přijď v půl druhé, půjdeme do lesa.“

Před dvaceti roky by mne ani mého přítele nepadlo dělat to, co děláme každý den, když přijedeme na okraj lesa. Každý vytáhne svůj růženec a děláme to, co dělá křesťanství už 600 let, když voda sahá nad horní ret.

Nám oběma nebyla dána modlitba do kolébky. R. má za sebou divokou minulost v mnichovské bohémě, kde žil mezi barem a postelí. Já jsem byl svobodným rozumným mužem, kterému je všechno mystické proti srsti. Před dvaceti lety jsme psychologizovali a hledali jsme falešnou útěchu v pozitivním myšlení, které nám doporučovalo hesla nikdy prakticky nevyzkoušená.

Bohudíky, je to za námi. Znovu se modlíme. A nestydíme

se za to. My staří ostřílení intelektuálové se za to nestydíme. Už to je malý zázrak.

Něco je třeba dodat. Když jsme byli v lese a modlili se, nebyli jsme sami. Krátce nato, co mě R. volal, informoval jsem sedm, osm dalších osob, které rovněž přislíbily svou modlitbu. Jedna dívka v Berlíně, studentka v Erfurtu, obchodník s nemovitostmi v Bonnu, jeden autor z Eichsfeldu a jeden evangelický archeolog na Syltu, který trochu brblal, že se jedná právě o růženec, ale pevně to slíbil.

Ta skupina to spolu táhne už nějakou dobu, většinou se navzájem neznají. Má to jediný organizační princip: Věříme, že modlitba neklamně působí – třeba ne tak, jak právě chceme my, ale jistě tak, jak chce Bůh. To nejdůležitější je, že účinkuje. Máme své zkušenosti, které jsme si řekli při různých příležitostech: „Když budeš potřebovat někoho, kdo by se měl s tebou modlit, ozvi se!“

A tak se – pro ty, kteří mají oči k vidění – v onu sobotu v půl druhé spojil řetěz modliteb, který se táhl přes půl republiky, aby ubohá N. nezůstala sama ve své nouzi a aby ji obklopil obdivuhodný mrak modliteb. Navzájem cizí lidé apelují na srdce všemohoucího Boha a prosí o smilování a požehnání pro N.

To už samo o sobě je hezké gesto. Ale není to něco mnohem více? Je to prověrka víry. Kdyby Bůh byl k našim starostem hluchý, pohrdali bychom jím, museli bychom jím pohrdat, museli bychom od něho odpaďnout. Ale Bůh takový není. Kdo ho chce zažít, musí se mu vrhnout do náruče v bezmezném důvěře. Může se stát, že s ním ně-

BEATIFIKAČNÍ PROCES

V Římě byl zahájen proces blahořečení mučedníka kardinála Františka Xaviera Van Thuana, který byl v letech 1975–1988 vězněn a izolován komunistickým režimem ve Vietnamu a zemřel v roce 2002 v Římě ve věku 74 let. Jeho největší útěchou v utrpení bylo tajné slavení mše svaté. O svém utrpení napsal knihu *Cesty naděje*.

Kath-net

BISKUPSKÝ SYNOD

V Římě zahájil svou práci biskupský synod k Blízkému východu. Ve své promluvě v první den zasedání vyhlásil Benedikt XVI. boj novým falešným božstvím, jako jsou „anonymní kapitály, ideologický terorismus a drogy. Úkolem křesťanů je bojovat proti nim až do úplného vítězství i za cenu mučednické smrti.“

Kath-net

Předmětem zasedání biskupského synodu pro Blízký východ bylo mimo jiné také závěrečné poselství. Návrh poselství biskupské synody představili vedoucí příslušné komise, melchitský arcibiskup Cyril Salim Bustros z USA a biskup William Hanna Shomali z Jeruzaléma. Pomocný biskup tamějšího latinského patriarchátu je jedním z účastníků zasedání, na kterém se dnes synodální otcové zaobírali otázkou společného data slavení velikonočních svátků.

„Vroucně toužíme po sjednocení data Velikonoc s pravoslavnými církvemi,“ řekl biskup Shomali. Bylo by to spojeno také s případným posunutím postní doby. Biskup naznačil, že by katolíci zachovávali spolu s pravoslavnými tytéž postní praktiky a připomněl, že půst má svou hodnotu také v islámu a judaismu. „Společná postní doba pro katolíky všech obřadů i způsob půstu by byly pozitivním znamením pro Kristovy vyznavače i pro nekřesťany,“ podotkl latinský pomocný biskup Jeruzaléma, který dále vyjádřil názor, že katolíci latinského obřadu na Blízkém východě dýchají oběma plícemi, tedy tradicí východní i západní. Arabští katolíci z latinské církve se zcela identifikují s latinským ritem, ale zároveň se plně cítí součástí Východu, z jehož tradice čerpají liturgické zpěvy.

Otázka slavení nejdůležitějšího křesťanského svátku – Velikonoc – ve stejný den má velký ekumenický význam. Hovořil o tom dnes také jeden z bratrských delegátů nekatolických církví. Syrský pravoslavný metropolita Aleppa Mor Gregorios Yohanna Ibrahim zdůraznil, že sjednocení data Velikonoc je všeobecným přáním křesťanů Blízkého východu. Mělo by to symbolickou výmluvnost a představovalo důležitý krok k jednotě. Kromě toho syrský hierarcha navrhl, aby křesťanské církve zavedly společný svátek ke cti mučedníků všech dob. „Naše církve jsou zakořeněné v pronásledováních. My na Východě jsme dětmi mučedníků,“ řekl Mor Gregorios. Také další nekatolický delegát, metropolita Bagdádu Mar Gewargis Sliwa z asyrské východní církve hovořil o nezměrném utrpení křesťanů, zejména v Iráku.

Milan Glaser

Prosíme čtenáře Světla o zvláštní modlitbu na úmysl společného slavení Velikonoc s pravoslavnou církví.

Redakce Světla

kdo začíná teprve tehdy, když je se svou latinou u konce. Ale to nevadí. Matce Tereze se také lépe nedařilo. Řekla: „Myslím, že není nikoho, kdo by potřeboval tolik modlitby jako já. Cítím se zcela neužitečná a slabá. Protože se nemohu spolehnout

na sebe, spolehnu se na Něho. 24 hodin denně!“

Proto se musíme znovu a znovu modlit.

Autor je publicista a nositel Ceny katolických novinářů

Překlad -lš-

„Křičím evangelium svým vlastním životem“

Laická misionářka **Annalena Tonelli**

Často mluvila o smrti. Mluvila o ní s rozhořčením, když se jednalo o smrt druhých v důsledku nemocí, válek, nespravedlnosti a lidské zloby. Činila tak s krajní samozřejmostí, když se jednalo o její vlastní smrt, bez rezignace, jako ten, kdo se zcela odevzdal Jinému a připravuje se zahájit pravý život. Annalena byla brutálně zabita 5. října 2003 v Boramě v Somálsku. Dostala ránu do hlavy, když vycházela z nemocnice, kterou vybudovala a která byla celým jejím životem. Říká se, že vrahem byl islámský extrémista, snad z pomsty. Zemřela tam, kde se rozhodla žít, v zemi tak tvrdé a nepřátelské, jakou je Somálsko, mezi svými Somálci, které celý život milovala. Žila intenzivně ve jménu Božím.

Annalena Tonelli

Měla šedesát let. Třicet čtyři z nich strávila v Africe jako laická misionářka, nezávislá na jakékoliv kongregaci, misijním institutu nebo nevládní organizaci. Byla to žena zcela neobyčejná: inteligentní, nezávislá, plná energie, neohrožená pracovnice a velká organizátorka. Ale především se vyznačovala mimořádnou oddaností svým nemocným a hlubokým duchovním životem, které ji vedly, aby si ve jménu Je-

žíšově zvolila ty nejposlednější; zasvětila jim svůj život tak, aby stálo za to tento život žít.

Cítila toto povolání již jako velmi mladá. Ve Forli, kde se narodila, se začala zabývat dětmi v místním domově pro opuštěné, dětmi s mentálním handicapem, a oběťmi traumatu z rodin na jihu země, v aktivitách „Komitétu pro boj proti hladu ve světě“, k jehož vzniku sama přispěla.

V určitém okamžiku se rozhodla odjet. V hlavě a v srdci měla chudé v Indii; skončila však v Africe. „Myslela jsem, že když zůstanu ve vlasti, nebudu se moci zcela obětovat. Hranice mé působnosti se mi zde zdály příliš těsné, dusné... Rychle jsem pochopila, že sloužit je možno všude, ale nyní jsem byla v Africe a cítila jsem, že Bůh mě sem přivedl, a zůstala jsem zde s radostí a vděčností. Odjela jsem rozhodnuta křičet evangelium svým vlastním životem, podobně jako Charles de Foucauld, který zapálil můj život. Třiatřicet let výkřiků evangelia svým vlastním životem hořím touhou pokračovat a křičet až do konce. Tato moje základní motivace spolu s nepřekonatelnou vášní pro člověka zraněného a bez vlastní viny ochuzovaného o věk, kulturu a o víru.“ Tato slova pronesla ve Vatikánu v roce 2001 na shromáždění svolaném Papežskou radou pro pastorační práci v oblasti zdraví.

Nebyla to pouhá rétorika. Kdo měl tu čest poznat Annalenu, ví, že spíše než slovy vydávala svými činy svědectví o evangelijní lásce, o úplném zasvěcení druhým, Africe a zvláště jejím Somálcům. Svědectví života – a smrti – v prostředí radikálně muslimském, často obtížném a nepřátelském, ale také bohatém na lidskou a duchov-

Annalena Tonelli

ni hloubku, která se mohla vynořit jen v blízkosti s lidskými osobami.

„Zvolila jsem si být pro druhé,“ napsala Annalena, „pro chudé, trpící, opuštěné, nemilované, dítětem a tím jsem také byla a doufám, že budu i nadále až do konce svého života. Chtěla jsem následovat jen Ježíše Krista. Nic jiného mě tak silně neza-

mocné tuberkulózou, ale především přinesla naději tolika nemocným, chudým, zarmouceným a vyděděným... Práce jí vysloužila úctu u velké části obyvatelstva, ale také přivolala nenávisť a nepřátelství nejtradičnějších složky společnosti a islámských extrémistů. Mnohokrát jí hrozili. Nikdy se o to nestarala. Její boj proti tuberkulóze, ale také proti nevědomosti a předsudkům a všem formám hmotné a duchovní bídy stál u ní na prvním místě.

Annalena nebyla lékařkou. Měla doktorát práv a habilitaci pro výuku angličtiny na vyšších školách v Keni. Setkání s Afrikou a zvláště se Somálci ji přimělo studovat medicínu. Získala certifikáty a diplomy pro kontrolu tuberkulózy v Keni, tropickou a komunální medicínu v Anglii a leprologii ve Španělsku.

Chtěla jsem následovat jen Ježíše Krista.

Nic jiného mě tak silně nezajímalo:

On a chudí v NĚm.

Pro něho jsem vykonala tuto radikální volbu ...

jímalo: On a chudí v NĚm. Pro NĚho jsem vykonala tuto radikální volbu ... i když tak chudá, jako pravý chudý, jako chudí, kterých je můj den plný, nikdy nebudu moci být.“

Do Boramy na severu Somálska, v republice Somaliland, proklamované za autonomní, přišla Annalena v roce 1996. Zde vytvořila nemocnici pro péči o ne-

Z Itálie odjela v lednu 1969. Od té doby až do smrti žila ve službách Somálců. Čtyřiatřicet let soužití.

Annalena přijela nejdříve do Keni jako vyučující, i když ji tato činnost plně neuspokojovala. Ale byl to jediný způsob, jak se dostat do tak rozdílného prostředí, získat tak silnou zkušenost, které si již tehdy byla vě-

Annalena přijímá Nansenovu medaili od vysokého komisaře Ruuda Lubberse

doma, že tato kultura obsahuje mocnou sílu osvobození a růst.

Ve Wajir v poušti na severu Keni bylo období strašně nouze. Annalena na to vzpomíná s utrpením, stejně tak vzpomíná se zármutkem na mnoho obětí hladu, se kterým se setkala za svého života v Africe, zvláště v Merce v Somálsku na počátku devadesátých let, na „zážitky tak traumatizující, že to ohrožovalo samotnou víru“.

Její vyprávění se často vrací ke dnům ve Wajir, kde poprvé dala svou krev dítěti a vyzvala studenty, aby udělali totéž. Reakce byla skeptická, ale když si jeden z nich dodal odvahy, ostatním se podařilo překonat předsudky a zábrany onoho extrémně tradicionalistického světa. „Byla to první zkušenost, že i v islámském prostředí může láska zplodit lásku.“

Byl to počátek dlouhé cesty, často poznamenané utrpením a diskriminací, odmítáním a nedůvěrou. Ona, mladá žena, běloška a křesťanka, bez muže a bez dětí, byla zde hodna jen pohrdání. Teprve po mnoha letech jeden starý místní náčelník měl tu odvahu říct hlasitě to, co si jiní pouze mysleli: „My muslimové máme víru, vy máte lásku.“ „Bylo to jako doba velkého tání,“ vzpomíná Annalena. – „Jen ten, kdo mě dobře poznal, říká a opakuje neúnavně, že jsem Somálka jako oni a autentická matka všech těch, které jsem zachránila, uzdravila a kterým jsem pomohla...“

A jsou to především „její“ tuberáci, kteří ji pokládají za matku. Opuštění a zapuzení, protože jsou „zlořečení“, oběti malárie, ale také stigmatu, které se k tomu přidružuje, stali se „první láskou“ Annaleny. „To, co nejvíce drtilo jejich srdce, byla opuštěnost, utrpení bez jakéhokoliv druhu posily.“

(Dokončení)

Podle zahraničních pramenů
Překlad -lš-

O odvaze opět složit ruce

Jako děti jsme klečeli s rovně složenými rukama u svých lůžek a modlili jsme se společně večerní modlitbu. Složené ruce byly součástí rituálu a nikdy to nikdo nezpochyboval. Již tehdy se mi toto gesto líbilo. Složené ruce ovlivňují celý postoj těla. Zada jsou napřimá, ramena uvolněná a zrak obrácený dopředu. Je to důstojný a zbožný postoj. Bohužel, složené ruce stejně jako mnoho krásného z dětství bylo odloženo jako malý svetr. Dnes už sotvakde uvidíte člověka, jak se modlí se sepjatými rukama.

Jen se rozhlédněte v kostele a uvidíte lidi v nejrůznějších pózách. Některým se klátí ruce bezvládně vedle těla, jiní je mají založené na břichu. Žádný z těchto postojů není opravdový postoj modlitby. Psychologie říká, že založené ruce jsou znamením postoje, který nepřipouští výměnu komunikací. Klátící se ruce neznamenají nic zbožného a prozrazují, že dotyčný je duševně nepřítomný. Když takto stojím na zastávce autobusu, znamená tento postoj lhostejnost. Nic na tomto postoji nemotivuje k usebranosti a modlitbě.

Zbožnost nám není po chuti. Chceme být raději racionální a analytičtí. Modlit se, jistě, ale bez držení těla. Že taková falešná skromnost je zcela nesmyslná, může každého hned napadnout. Je to, jako bychom chtěli v boxu protivníka knokautovat holou dlaní.

Jako lidé jsme složeni z duše a těla. Tělo hraje v katolickém náboženství významnou roli. My tělesné touhy nepotlačujeme, nýbrž činíme součástí obřadu. Při mši svaté zapojujeme čich, chuť, zrak i sluch. Mnoho našich chrámů jsou architektonicky mistrovská díla vyzdobená četnými obrazy a sochami

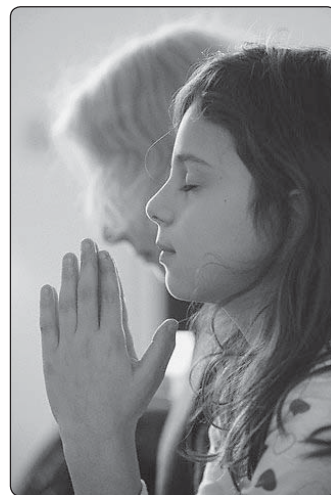
z rukou vynikajících umělců. Voni zde kadidlový kouř. Pro bohoslužbu byla složena nádherná hudba.

Ale nejdůležitějším důkazem významu našeho těla je vtělení. Ježíš se pro nás stal člověkem a udělil tělu zvláštní význam.

Duch, duše a tělo jsou Boží obraz. Kromě toho víme, že v nebi bude duše opět spojena s tělem. Zkrátka, náš tělesný postoj je při modlitbě stejně důležitý jako náš postoj vnitřní.

Působí to dnes nezvykle, dokonce staromódně, když vidíme dospělého člověka, jak se modlí se sepjatými dlaněmi. Není to však zcela smysluplné zaujmout při modlitbě postoj, který nás napřímí a činí dobře vnímavými? Irituje nás na složených rukou to, jako by to byla dětská zbožnost? Správný vnitřní postoj při modlitbě však vyjadřuje nejlépe právě toto „dětské“ gesto. Před Bohem jsme přece všichni dětmi, které před ním ustavičně padají na kolena. Bůh je neúnavný Otec, který nás napřímí a setře nám naše slzy.

Dospělost má své přednosti i nedostatky. Jedním z nedostatků je, že se nedáváme vést pocity v nitru a intuici, ale jen rozumem. Raději unaveně svésíme ruce jako zvadlé květiny. Se složenými stisknutými dlaněmi se tělesně uvádím do důstojného a pokorného postoje a otevírám se tak komunikaci s Bohem.

I já snadno zapomínám na složené ruce. Ale jelikož mi tento postoj pomáhá k usebranosti a vnitřní modlitbě, vyplatí se opět se k němu vrátit.

Z knihy *Fromm!*
od Elisabeth von Thurn und Taxis

Přeložil -lš-

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svätý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...
Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA LISTOPAD 2010

Všeobecný: Aby oběti drog nebo jiných forem závislosti nacházely díky podpoře křesťanského společenství a v moci našeho zachraňujícího Boha sílu k radikální změně života.

Misijní: Aby se misijní činnost církvi v Latinské Americe v duchu výzvy jejích biskupů rozšířila na celý kontinent a stala se součástí celosvětového misijního poslání Božího lidu.

Úmysl našich biskupů: Za stálé překonávání sklonu k lhostejnosti a za citlivou spoluúčasť na všech bolestech našich blízkých i vzdálených bratří a sester.

Před velkou slavností

Promluva Benedikta XVI. při adoračním bdění
v Hyde Parku v Londýně 17. září 2010

Milí bratři a sestry v Kristu! Je to večer radosti, neobyčejné duchovní radosti pro nás všechny. Sešli jsme se zde k modlitebnímu bdění, abychom se naladili na zítřejší mši svatou, při které bude prohlášen za blahoslaveného velký syn této země John Henry Newman. Kolik lidí v Anglii a na celém světě toužilo po tomto okamžiku! I pro mne osobně je to veliká radost, že mohu spolu s vámi slavit tuto událost. Newman, jak víte, již dlouho zvláštním způsobem ovlivňuje můj život a myšlení, jak to učinil u tak mnoha lidí daleko za hranicemi těchto ostrovů.

Drama Newmanova života nás zve, abychom prověřili svůj život, abychom se zamysleli nad ním v širokém horizontu Božího plánu a rostli ve společenství církve v každé době a na každém místě: jakožto církve apoštolů, církve mučedníků, církve světců, církve, kterou Newman miloval a pro jejíž poslání nasařil celý svůj život.

Děkuji arcibiskupu Peteru Smithovi za srdečná slova, jimiž mě vašim jménem přivítal, a těší mě zvláště to, že vidím tolik mladých lidí, kteří jsou přítomni této vigílii. Dnes večer bych se chtěl v souvislosti s naší společnou modlitbou zamyslet nad některými aspekty Newmanova života, které pokládám za velmi významné pro náš život a pro život dnešní církve.

Chtěl bych začít myšlenkou, že Newman, jak sám sděluje, celý svůj život staví na rozhodující zkušenosti obrácení, které prožil jako mladý muž. Byla to bezprostřední zkušenost s pravdou Božího slova, objektivní skutečností křesťanského zjevení, jak ji církev předává. Toto současně náboženské a současně rozumové poznání ovlivnilo je-

ho povolání jakožto služebníka evangelia, jeho názor na původ učitelské autority Boží církve a jeho horlivost pro obnovu církevního života ve věrnosti apoštolské tradici.

Na konci svého života popisuje Newman své životní dílo jako boj proti rostoucí tendenci učinit z náboženství ryze soukromou a subjektivní záležitost, jako otázku osobního názoru. To je první nauka, které se můžeme z jeho života naučit. Když intelektuální a morální relativismus den co den hrozí, že podkopává pravé základy naší společnosti, připomíná nám Newman, že my lidé, kteří jsme Mu jako Boží obraz podobní, byli jsme stvořeni, abychom poznávali pravdu a v této pravdě nacházeli nejvyšší svobodu a naplnění našich nehlubších lidských tužeb. Stručně řečeno, jsme určeni k tomu, abychom poznávali Krista, který sám je „Cesta, Pravda a Život“ (Jan 14,6).

Newmanův život poukazuje na to, že vašeň pro pravdu, intelektuální pravdivost a pravé obrácení jsou velmi náročné.

JASNÉ STANOVISKO

Biskupství Řezno uveřejnilo oznámení, které výslovně zakazuje při církevním svatebním obřadu hudbu s neliturgickými texty a sekulární instrumentací. Vylučuje všechny pop songy, šlágry a hudbu z oper, operet, muzikálů a filmů. Platí to pro celou dobu sňatku od vstupu snoubenců až do jejich odchodu z chrámu. Stalo se tak poté, co jeden pár si poručil zahrát píseň Michaela Jacksona.

Kath-net

Pravdu, která nás osvobozuje, si nemůžeme podržet pro sebe; volá nás ke svědectví, chce, aby ji bylo slyšet, vždyť její přesvědčující síla vychází z ní samotné a nikoliv z lidské výřečnosti nebo argumentů, ve kterých je zpravidla skryta. V Tyburnu nedaleko odtud zemřelo mnoho bratří a sester pro víru; svědectví jejich věrnosti až do konce bylo účinnější než strhující slova, která mnozí z nich používali, než se zcela odevzdali Pánu. Dnes se jako odplata za věrnost evangelium již nevěší, nenatahuje na skřípec a nečtvrtí, nýbrž častěji se používá odmítání, parodování nebo pohrdání a výsměch. Církev se přesto nemůže vzdát úlohy hlásat Krista a jeho evangelium jako spásnou pravdu, jako pramen velkého štěstí pro každého osobně i jako základ spravedlivé lidské společnosti.

Konečně nás Newman učí, že pravdu máme přijímat ani ne tak

ryze intelektuálním způsobem, jako spíše s intelektuální dynamikou, která proniká až do nitra naší bytosti. Pravda není předávána pouze jako formální vědění – i když i to je důležité – nýbrž také skrze svědectví čistoty, věrnosti a svatosti prožívaného života; ti, kteří žijí v pravdě a podle pravdy, chápou instinktivně, co je falešné, a poznávají přesně jako falešné to, co je proti kráse a dobrotě, které doprovázejí lesk pravdy, veritatis splendor.

První čtení dnešního večera je nádherná modlitba, ve které svatý Pavel prosí, „abychom pochopili Kristovu lásku, která převyšuje všechno poznání“ (Ef 3,19). Apoštol prosí, aby v našem srdci skrze víru přebýval Kristus (srov. Ef 3,17) a abychom byli schopni spolu se všemi svatými změřit délku, šířku, výšku a hloubku (srov. Ef 3,18) této lásky. Vírou poznáváme Boží slovo jako světlo pro naše nohy a jako světlo pro naši cestu (srov. Ž 119,105).

Newman učí podobně jako nesčetní světci, kteří ho předšli na cestě křesťanského následování, že „přátelské světlo“ víry nás vede k pochopení pravdy o nás samotných, o naší důstojnosti jakožto Božích dětí a o vznešeném cíli, který nás očekává v nebi. Když dáme ve svém srdci zazářit světlu víry a v tomto světle přebýváme každodenním spojením s Pánem v modlitbě a účastí na životodárných svátostech církve, sami se stáváme světlem pro lidi kolem nás; naplňujeme „pro-rocké poslání“; často lidem přinášíme, aniž si to uvědomujeme, o krok blíže Pána a jeho pravdu.

Kadidlo - nepřítel číslo 1

Informace o pozadí jezuitské výchovy generace '68

Bez života modlitby, bez proměny způsobené svátostnou milostí nemůžeme Krista vyzařovat, jak říká Newman; staneme se snadno pro druhé „zvucícím cimbálem“ (1 Kor 13,1), a to ve světě, který je přeplněný rostoucím hlukem zmatků, plný falešných cest, které vedou jen k starostem a iluzím.

V jedné velmi známé kardinálově meditaci čteme: „Bůh mě stvořil, abych mu prokázal zvláštní službu. Předal mi úkol, který nikomu jinému nemohl svěřit“ (*Meditace o křesťanské nauce*). To je Newmanův opravdový realismus, nevyhnutelný průsečík víry a života. Působením Ducha Svatého v životě a konáním věřícího se má stát víra plodnou pro přetváření světa. Nikdo, kdo se dívá na dnešní svět realisticky, si nemůže myslet, že křesťané mohou žít tak jako dosud, ignorovat vážnou krizi víry, která postihla naši společnost, ignorovat ji nebo prostě doufat, že dědictví křesťanských hodnot předávané v průběhu staletí bude naši společnost ovlivňovat a formovat i v budoucnu.

Víme, že v dobách krize a zvrátů Bůh povolával velké světce a proroky pro obnovu církve a křesťanské společnosti; důvěřujeme v jeho prozřetelnost a prosíme ho o jeho trvalé vedení. Nicméně každý z nás je podle svého stavu vyzván, aby usiloval o šíření Božího království a prosycení pozemského života hodnotami evangelia. Každý z nás má poslání, každý z nás je povolán měnit svět a zasazovat se o kulturu života, kulturu, která se vyznačuje láskou a úctou k důstojnosti každé lidské bytosti. Tak nám to říká Pán v evangeliu, které jsme právě slyšeli, naše světlo má zářit před zrakem všech, aby při pohledu na naše dobré skutky velebili našeho Otce v nebesích.

Nyní bych chtěl adresovat několik slov přítomným mladým lidem. Milí mladí přátelé, jen Ježíš ví, jaký „určitý úkol“ má pro vás na mysli. Buďte otevření k je-

ho hlasu, který se ozývá ve vašem srdci; právě nyní promlouvá jeho Srdce k vašemu srdci. Kristus potřebuje rodiny, které by připomínaly světu důstojnost lidské lásky a krásu manželského života. Potřebuje muže a ženy, kteří věnují svůj život vznešenému poslání výchovy pečovat o mladé lidi a formovat je v duchu evangelia. Potřebuje také, kteří zasvětili svůj život službě dokonalé lásky, následují ho v chudobě, čistotě a poslušnosti a slouží mu v našich nejnepatrnějších bratrích a sestřích. Potřebuje silnou lásku členů rozjímavých řádů, které podporují svědectví a působení církve ustavičnou modlitbou. A potřebuje kněze, dobré svaté kněze, muže připravené nasadit pro své ovce svůj život. Ptejte se Pána, jaké má s vámi úmysly! Proste ho o připravenost říct Ano! Nebojte se odevzdat se zcela Ježíši. On vám dá milosti, které potřebujete, abyste naplnili své poslání.

Tuto krátkou promluvu bych chtěl ukončit tím, že vás srdečně zvu, abyste se se mnou příští rok zúčastnili Mezinárodního světového dne mládeže v Madridu. To je vždy nádherná příležitost, jak růst v lásce ke Kristu a společně s tisíci jiných mladých lidí získat povzbuzení k radostné živé víře. Doufám, že se tam s mnohými z vás setkám.

A nyní, milí přátelé, chceme pokračovat v naší modlitební vigílii a připravovat se na setkání s Kristem, který je přítomen mezi námi v Nejsvětější svátosti oltářní. Ve společné tiché adoraci chceme otevřít srdce a mysl jeho přítomnosti, jeho lásky a přesvědčující síle jeho pravdy. Zvláště chceme děkovat za trvalé svědectví o této pravdě, jaké nám daroval kardinál John Henry Newman. V důvěře v jeho přímlyvu budeme prosit Pána, aby ozářil naši cestu a cestu celé britské společnosti světlem své lásky, pravdy a pokoje.

Amen.

Překlad -Iš-

Jezuita Edmund Runggaldier, dnes profesor na teologické fakultě v Innsbrucku, byl v letech 1966–1968 novicem v St. Andrá v Rakousku. Pak studoval filosofii v Pullachu u Mnichova. Tam prožil podle vlastního sdělení něco jako kulturní revoluci nebo výbuch „pozdní vnitrokatholické reformace“. V oficiálním listu německé jezuitské provincie přiznal, že se tehdy u noviců a scholastiků děly excesy, kterými byl zcela uchvácen. „Účastnil jsem se tehdejší revoluce aktivně a takřka fanaticky: v nazarenském stylu jsme doslova ničili obrazy svatých,“ píše Runggaldier.

Zvláště pikantní jsou jeho myšlenky k liturgii. „Bojovně a misijně jsme usilovali o obnovu liturgie, to znamená o odbourání všeho, co se našemu zraku jevilo jako zásadní a rušivý balast.“ Otevřeně přiznává: „Kadidlo byl nepřítel číslo 1.“ Pak vypravuje o tom, jak se účastnil v jezuitské koleji v Innsbrucku experimentů s „autentickým“ slavením Eucharistie v rámci stolování. Toto slavení však představení zakazovali. Místo starozákonních textů a epištol sv. Pavla se četly texty od Marxe a existenciálních filosofů. „Nadšeně jsem prožíval, jak jsme kriticky rozcupovali klasické kodexy, které tehdejší vyučující ještě vykládali ve scholastickém duchu.“ Runggaldier se pak sebekriticky táže, jak bylo možné udělat z noviců obrazoborce a jak bylo možné, že se házela přes palubu s takovým fanatismem a nadšením stáletími ověřená filosofie a přijí-

maly módní existenciální nebo jednostranně politické nauky.

Jezuitský profesor pak vysvětluje, že tehdy byla vítána zjednodušení a obrat k původnímu biblickému poselství. „Zcela v duchu reformace se akceptovalo jen to nejpůvodnější, ipsissima od samotného Pána.“ Podle jeho názoru došlo tehdy na filosofickém poli ke sblížení katolických studentů a studentů z marxistického tábora. Domnívá se, že kořeny a motivy u obou se značně kryjí. „Především jsme byli přesvědčeni o nutnosti ustavičného obnovování a permanentní revoluce, aby byly překonány nespravedlnost a odcizení.“

K nepřátelským obrazům jeho „pravého křesťanství“ patřil konzum a kapitalistický liberalismus. Za odcizení pokládali „subjektivistické formy“ a „zvnitřněnou spiritualitu“. „Necenilo se subjektivní zdraví, ale samotná věc, původní poselství evangelia, očistění motivů politického jednání a konečně nová strukturalizace církve a společnosti. Otázky jako »Jak se máš?« byly nám zcela cizí.“ Jednotliví jezuité pod tímto „tlakem vysokých ideálů“ opouštěli řád nebo rezignovali. Nakonec Runggaldier prohlásil, že se od základních motivů tehdejšího hnutí ani dnes nehodlá distancovat. „Záměrné odbourávání všeho, co se v ritech jevilo jako podružné, byla ovšem chyba. Člověk potřebuje v liturgickém dění potravu pro smysly. Slovo a to podstatné je samo o sobě těžko stravitelné. Ignác znal to, co jsme tehdy ignorovali,“ říká jezuita na závěr.

Kath-net

KRITICKÝ VOLEBNÍ BOJ V USA

Volební boj v USA se změnil ve střet kultury života a kultury smrti. Otázka potratů je zásadním problémem nastávajících voleb do kongresu USA. Obamova reforma zdravotnictví udělala „velký krok k podpoře potratového průmyslu“, řekla Sarah Palin, kandidátka na úřad viceprezidenta, při shromáždění ochránců života v Houstonu.

Kath-net

Život lásky v duši (2)

V mých bojích a hořkostech..., v bouřích srdce..., ve sklíčenostech mé duše a při uragánech, které ji chtějí zachvátit, ze všech sil se chytám a objímám temnou víru... suchý, vyprahlý a tvrdý kříž a říkám svému Miláčkov: tu i tam, nahoře i dole, v útěše i v opuštěnosti, stále Tě miluji, můj okouzující Ježíši!

Při smrti těch, které miluji, vždy jsem to řekla a řeknu Tobě, moje dobro a mé nebe, který jsi vzkříšení a život: Staň se vůle tvá, kterou tolik miluji.

Ve svých úzkostných pochybnostech... když cítím, že moje duše se zpěčuje... v temnotách duše: „Zachraň mě, Ježíši, protože Tě miluji!“ – Volala jsem Ho tisíckrát. Ne to, co já chci, ale co Ty..., nikoliv má vůle, ale tvá; pohled na mě, do tvých rukou poručím svou duši!...

Když se pod tíží svých povinností a tisícerych zaměstnání utápím...; když mnou zmitají vášně; když ve mně chce triumfovat sebeláska a vznětlivost a když mě všichni opouštějí, jdu před svatostánek jako zraněné zvíře, dám vytéct jedu a zkažené krvi, řeknu, že se dám vyléčit božským Lékařem, vymačkám celé své nitro, připomenu to, co mě bolí, vyčítám si svou nevděčnost a pokořená prosím Ježíše, tohoto Ježíše mé duše, o sílu a o vítězství: všechno jen proto, že Ho miluji.

Když se Satan tisícerym pokušením staví proti lásce k mému Ježíši, ze všech sil opakují: Můj Ježíši, miluji Tě, miluji Tě; a když nepřítel ještě více naléhá, ještě více Ho miluji, až mě nakonec nechá na pokoji.

A při krutém očišťování, když duši zachvátí trýzeň, když zkouška plane jako oheň a zdá se, že peklo chce duši pohltnout, Ježíši, sladký Ježíši, božský a klanění hodný Ježíši, Ty sám víš, jak velice Tě miluji!

Při každém pokoření obracím k nebi zrak, který Ti chce říci: Miluji Tě!

Jestliže poslouchám s nechtí, také tehdy k Tobě hledím celou duší a říkám Ti: Miluji Tě!

Když se umrtvuji, je to proto, že Tě miluji.

Když se přemáhám v tisícerych příležitostech, je to proto, že Tě miluji, jen proto, že Tě miluji, Lásko všech lásek.

Ty moje sliby, ... co jiného jsou, dobrý Ježíši, dovol mi to říct, ne-li velkodušná a bezpodmínečná láska.

Když kráčím s úsměvem po tolika trnech, Ty to víš, je to proto, že mě pudí vzpomínka na Tebe, protože Tě miluji.

Jestliže zakouším skutečně dobrovolnou chudobu, proč má být mým životem, ne-li proto, že nesu v duši toho, který neměl, kam by hlavu položil? Protože Tě miluji...

Jestliže se snažím praktikovat ctnosti, odláčet zlé dobrem, když se kladu všem k nohám s radostí jako otrokyně, pro koho to všechno je? Koho bych chtěla napodobovat, ne-li toho, který se pro mne ponížil a zmařil, protože mě miluje?

Jestliže líbám a objímám tisíckrát kříž; jestliže je mou rozkoší, mým pokladem, naprostou nezbytností mé duše, mým snem a mým životem, proč to dělám, ne-li proto, že Tě miluji?

Jestliže miluji bolest, utrpení, pokoření a pohrdání, přehlížení a pomluvy, je to proto, že Tě miluji, Dobro mého života!

A tisíckrát, když toužím po Tobě a volám Tě duchovně z tvé

ho svatostánku, proč to je, Živote mého srdce, ne-li proto, aby se nevýslovná láska s Tebou políbila, klaněla se Ti a má duše Tě pohladila?

Každým pohledem, který obracím k nebi, hledám Tebe, moje Lásko, protože bez Tebe nemohu žít, a stravuji se touhou po nekonečnu.

Když hvězdy proniknou azurem oblohy, žádám vždy každou z nich, aby svým jasem i svou poutí po nebi volaly místo mne: Miluji Tě, miluji Tě!

Když jedu vlakem, myslím na to, že každá rychlá otočka jeho kol je úkonem lásky mé duše k Tobě, a jsou jich tisíce, které mě na svých křídlech nesou k tvému Srdci, můj Spasiteli.

Ježíši mé duše, dokud nezemřu, každou kapkou pramenů, řek a moří, každou vlnou ti bude můj hlas opakovat: Miluji Tě!

Z každého květu na polích a v zahradách uslyšíš ozvěnu, která Ti říká za mne: Miluji Tě!

Každá kapička rosy Ti řekne: Miluji Tě!

Každý ptačí zpěv Ti přinese můj hlas, který chce také zpívat: Miluji Tě!

Cukrování holubiček poví tvému sluchu: Miluji Tě!

Každá kapička v závoji mraků, každá vločka sněhu Ti, Pane, řekne: ta duše, kterou znáš, nechce být tvrdá, nechce být chladná, miluje Tě!

Chci, aby každý vánek na moři, každý závan větru dospěl až k Tobě, moje Útěcho a Slávo, a řekl ti s něžností: Miluje Tě!

Chci, aby každý pohyb hodin byl úkonem lásky mého zamilovaného srdce.

V každém atomu vesmíru miluji Tě!

V každém zrníčku písku na pouštích a plážích miluji Tě!

V každé fázi měsíce, v každém paprsku slunce miluji Tě!

V každém pohybu mé krve miluji Tě!

V každém vzdechu, v každém úderu všech srdcí, Pane, miluji Tě, miluji Tě!

A to všechno je ničím, co by mohlo utišit mou žízeň milovat Tě, uspokojit žár, který mě stravuje, milovat více a vždy více toho, který je předmětem mé lásky.

Často zvu nebe i zemi, ptáky a ryby, melodie, údolí a hory, všechno to, co má i nemá život, všechny duše, aby mi pomáhaly milovat, protože umírám ve své chudobě, ve své nečinnosti a hořím nesmírným ohněm lásky k tomu, který je nekonečně žádoucí, okouzující, lásky hodný, Čistota sama.

Nebe, svatí a věčnost mi připadají, že je to málo pro milování Boha, a moje síly se stravují, aniž by nacházely, čím utišit hlad po lásce, jaká stravuje moje slabé a ubohé srdce.

Cítím, že Ho miluji, protože je tím, čím je: nejvyšší Dobrota, nesrovnatelná Zář, nekonečná Krása, Nesmírnost bez hranic, Propast všeho, po čem můžeme toužit a co můžeme pochopit, všeho čistého a svatého, všeho, co je božské a dokonalé.

I kdyby nebe nebylo, milovala bych Tě, Ježíši Kriste, protože když Tě miluji, toužím jen po tom, abych Tě milovala, nic jiného mi nenapadá.

Ani o tom nepřemýšlím, zda odpovídáš na moji lásku. Cítíla jsem, když jsi mi unikal, i v tvém odmítání, že jsem Tě milovala stále více a více.

Hleď, Pane: Ty víš, že moje láska k Tobě měla mnoho fází, ale jen jednu barvu, barvu obětí..., jen jeden cíl, tvoji větší slávu... jen jeden předmět: Tebe samého!

(Pokračování)

Conchita Armida: Vita d'amore
Překlad -lš-

ZNEUCTĚNÁ BAZILIKA

Stěny mariánské baziliky v Marizell byly pomalovány nápisy: „Korán je ďáblova bible.“ Vznikla tím i značná ekonomická škoda, protože odstraňování takových nápisů je velmi nákladné. Mariánští ctitelé, kteří svými dary přispěli na opravu baziliky, i duchovní správa jsou tímto barbarstvím velmi pobouřeni.

Kath-net

Svatý růženec a světci (4)

Růženec vysvobozuje z očistce

Jedné zbožné ženě zemřel bratr. Byla velmi zarmoucená touto ztrátou, tím bolestnější, že tento muž byl velmi dobrým křesťanem. Ve snu spatřila P. Pia, který ji těšil slovy: „Pomodli se 200 růženců, a tvůj bratr půjde rovnou do nebe.“

Žena se probudila a myslela si, že to byl jen pouhý sen. Nicméně další den se vypravila za Otcem Piem. Sotva se s ním setkala, aniž by si vzpomněla na sen, ptala se ho s pláčem, co může udělat pro svého bratra, který je v očistci. P. Pio ihned řekl: „A neřekl jsem ti to dnes v noci? Pomodli se 200 růženců, a tvůj bratr půjde rovnou do nebe.“

Růženec má také tuto mimořádnou moc: urychlit vysvobození duší z očistce. Poskytuje duším velkou úlevu a pomoc.

Když jednou P. Pio chtěl darovat jedné své duchovní dceři růženec, řekl jí třesoucím se hlasem: „Svěřuji ti poklad. Nauč se ho využívat. Vyprázdníme očistec.“

V aktech blahořečení sv. Jana Massiase, dominikána, čteme, že se mu na smrtelné posteli zjevila Panna Maria a řekla mu, že ustavičnou modlitbou růžence vysvobodil z očistce milion čtyři sta tisíc duší. Papež Řehoř XVI. nařídil, aby toto číslo bylo zaneseno do aktů o blahořečení na povzbuzení všech ctitelů svatého růžence.

Svatá Terezie od Ježíše nám zanechala písemnou zprávu, že se jednou, když se začala modlit růženec, ocitla v extázi a viděla očistec jako velkou ohradu, ve které duše trpěly v očistcovém ohni. Když začala, již při prvním Zdrávas Maria ihned spatřila, jak na duše padá chladná voda, aby je osvěžila. Stejně tak při druhém a při třetím. Pochopila z toho, že růženec přináší duším velkou úlevu, a nechtěla ho vůbec přerušit.

Svatý Alfons proto ustavičně doporučoval: „Chceme-li pomáhat duším v očistci, modleme se za ně růženec, který jim poskytuje velkou úlevu.“

Také svatý Anibal Maria di Francia tvrdí: „Když se za některou duši v očistci modlíme růženec, duše cítí, jako by plameny ochladly, a zakoušejí rajskou úlevu.“

V jednom ze svých kázání mluvil svatý Dominik o dobrodiní svatého růžence pro duše v očistci. Ale jeden z posluchačů se tomu začal vysmívat. V noci spatřil ohnivou propast a trpící duše a viděl, jak Panna Maria plná mateřského soucitu podává duším zlatý řetěz, aby je vytáhla z této propasti. Byl to zlatý řetěz svatého růžence.

Mimořádným apoštolem růžence za duše v očistci byl svatý Pompilio Pirotti. Svými růženci vstoupil do důvěrného přátelství s dušemi v očistci, které mu projevovaly vděčnost za posilu, jakou jim skýtal touto modlitbou. Tato důvěrnost došla tak daleko, že světec při modlitbě slyšel, jak duše odpovídají druhou částí Zdrávas, Maria.

Jak velkou lásku můžeme duším prokázat, když se za ně modlíme co nejvíce růženců!

Modlete se ustavičně

Svatý Alfons Liguori ve velmi pokročilém věku upadl do úplné letargie. Vůbec nemluvil a nic neslyšel. Jeho opatrovník dostal nápad. Přiblížil se k světci a řekl: „Monsignore, musíme se pomodlit růženec.“ Na slovo „růženec“

světec ihned zpozorněl, otevřel oči a začal: „Deus in adiutorium meum intende...“ Svátý Alfons byl vždy připraven modlit se růženec a modlil se ho neúnavně. Zvláště ve svém stáří měl růženec v rukou od rána do večera.

Podobně si počínali i jiní světci. Usilovali o co největší dobro a svému úsilí a hrdinství nekladli žádné meze. To je základní charakteristika světců. A k tomu pomáhá především modlitba.

Modlit se znamená setrvalost a žít v nebi. „My máme vlast v nebi“ (Flp 3,20). Modlit se znamená dělat to, co dělají v nebi svatí, kteří se tváří v tvář Bohu a Marii opájejí modlitbou klanění, chvály a díky.

Milovat vášnivě modlitbu, využívat k modlitbě každou příležitost a být v tom neúnavní je pro svatě nejpřirozenější věcí. Oni milují Boží slovo: „Je třeba se stále modlit a nikdy neustávat“ (Lk 18,1). „Bez přestání se modlete“ (1 Sol 5,17).

Proto nás nepřekvapuje, že také pokud jde o modlitbu růžence, řídili se svatí plně touto zásadou: modlit se a nepočítat. Např. svatý Ignác z Loyoly nosil růženec stále s sebou a neodkládal ho ani v noci při spánku, jakmile se probudil, ihned se modlil k Panně Marii.

V každé době

Ani jeden den by neměl uplynout bez modlitby svatého růžence. Neměl by uplynout ani malý čas v zahálce, aniž by byl přetvořen modlitbou růžence. Kolik lidí se růženec vůbec nemodlí, a celé hodiny hledí na televizi, do novin nebo na internet anebo tlačí do prázdna.

POZITIVNÍ KROKY

Turecká vláda propůjčila 15 pravoslavným patriarchům působícím v zahraničí turecké občanství. Podle tureckých předpisů může tento úřad vykonávat jen turecký státní občan. Místopředseda vlády Bülent Arınç přislíbil, že v roce 2011 bude znovu otevřen pravoslavný seminář pro výchovu kněží v Chalci. Bartoloměj I. v tom spatřuje pozitivní kroky ke zlepšení situace ekumenického patriarchátu v Turecku.

Kath-net

Někteří tvrdí, že na růženec vůbec nemají čas. Je to tak nemožné najít si čtvrt hodinku na růženec? I kdyby to byla pravda, je třeba jim říct to, co říkal svatý Vincenc z Pauly a svatý Jan Bosco: Snažte se modlit růženec rozložený na celý den: jeden desátek ráno po probuzení, jeden později, jeden před snídaní... Tři minuty na jeden desátek, to přece není mnoho! Je však třeba se modlit růženec každý den jako projev lásky k Panně Marii.

Svatý Vincenc z Pauly doporučoval dát třeba stranou jiné modlitby, jen nevynechávat růženec. Svátý Alfons byl ochoten vynechat i oběd, protože růženec pokládal za důležitější.

Svatá Maria Bertilla využila každé přestávky mezi prací či studiem k modlitbě růžence. Také svatý Robert Bellarmin vkládal mezi své vážné studium přestávky, kdy se procházel a modlil se růženec. Svátý Josef Tovini, otec deseti dětí, neztrácel čas při cestování a modlil se v dostavníku růženec.

Je dobré využít času čekání v obchodě, u lékaře, na zastávkách vlaků a autobusů. Kdybychom využívali důsledně tyto chvíle, kolik růženců bychom se dokázali pomodlit!

Blahoslavený Diego Oddi, kudy chodil, držel v mozolnatých prstech růženec. Především na zastávkách autobusů byl spokojen, když musel čekat, a naplnil čas modlitbou. Jednou potkal na zastávce kněze a pozval ho, aby se s ním modlil růženec. Kněz odpověděl, že každou chvíli přijede autobus a už to nestojí za to. Bratr Diego ho sladce vyzval ještě jednou. Aby měl klid, kněz se k němu přidal. A autobus přijel, když se už modlili Zdrávas, Královno.

Kolikrát se nám stane, že musíme čekat na dopravní prostředek, který se zpozdil. Růženec nám pomůže, abychom „shromažďovali poklady v nebi“ (Mt 6,20).

(Pokračování)
Překlad -lš-

BLAHOŠLAVENÁ ANDĚLA Z FOLIGNA - pokračování ze str. 2

Cesta postupných kroků

Všimněme si tedy alespoň nějakého „kroku“ z bohaté duchovní cesty naší blahoslašené. První je ve skutečnosti premisa: „Bylo to poznání hříchu – jak upřesňuje – v jehož důsledku měla hrozný strach, že bude zavržena; v tomto kroku hořce plakala“ (*Il Libro della beata Angela da Foligno*, s. 39). – Tento strach z pekla odpovídá typu víry, jakou měla Anděla v době svého „obrácení“; byla to víra chudá na lásku, tj. na lásku k Bohu. Lítost, strach z pekla, pokání otevírají před Andělou perspektivu bolestné „cesty kříže“, která od osmého až k patnáctému kroku ji pak přivádí na „cestu lásky“. Fráter zpovědník vypráví: „Věřící mi tedy řekla: Měla jsem toto božské zjevení: »Po věcech, které jste napsal, napište, že kdo si chce uchovat milost, nesmí spouštět oči z kříže, ať už v radosti, nebo ve smutku, které jí udělují nebo dovoluji« (*tamt.*, s. 143). Ale v této fázi Anděla ještě „lásku nepocituje“; říká: „Duše zakouší hanbu a hořkost a nezakouší ještě lásku, ale bolest“ (*tamt.*, s. 39), a je neuspokojena.

Anděla cítí, že musí Bohu něco dát, aby odčinila své hříchy, ale postupně chápe, že mu nemá co dát, že je dokonce před ním „ničím“; chápe, že nebude jeho vůlí dát jí lásku k Bohu, protože ona mu může dát jen své „nic“, „nelásku“. Jak říká: jen „pravá a čistá láska, která vychází od Boha, přebývá v duši a způsobuje, že poznává vlastní nedostatky a Boží dobrotu (...). Taková láska vede duši ke Kristu a ona chápe s jistotou, že nelze dokázat, že by to byl nějaký klam. Spolu s touto láskou není možno směřovat něco z tohoto světa“ (*tamt.*, s. 124–125). Otevřít se jedině a totálně Boží lásce, která má nejvyšší vyjádření v Kristu: „Ó můj Bože,“ prosí, „učiň mne hodnou poznat nej-

vyšší tajemství, které uskutečnila tvá nejhoroucnější a nevýslovná láska spolu s láskou Trojice, tj. nejvyšší tajemství tvého nejsvětějšího vtělení pro nás. (...) Ó nepochopitelná láska! Není větší lásky nad tuto lásku, která uskutečnila, že můj Bůh se stal člověkem, aby mne učinil Bohem“ (*tamt.*, s. 295). Nicméně srdce Anděly stále ještě nosí rány hříchu; i po dobře vykonané zpovědi se rozhrěšená cítila i dále zdrcená hříchem, osvobozená a napravená od minulosti, rozhrěšená, ale cítí potřebu pokání. A doprovází ji také myšlenka na peklo, protože čím více duše postupuje vpřed na cestě křesťanské dokonalosti, tím více se předsvědčuje nejen o tom, že je „nehodná“, ale že si zaslouží peklo.

Pravý život v Bohu

A hle, na své mystické cestě pochopí Anděla hluboce ústřední skutečnost: to, co ji zachrání z její „nehodnosti“ a ze „zaslouženého pekla“, nebude její „jednota s Bohem“ ani její osvojená pravda, ale ukřižovaný Ježíš, „jeho ukřižování pro mne“, jeho láska. V osmém kroku říká: „Ještě jsem nechápala, že větší dobro než moje osvobození z hříchu a z pekla, než moje obrácení a pokání je jeho ukřižování pro mne“ (*tamt.*, s. 41). Mezi láskou a bolestí je nestálá rovnováha, patrná na celé její obtížné cestě k dokonalosti. Právě proto s oblibou kontemplanuje ukřižovaného Ježíše, protože v této vizi vidí uskutečněnou dokonalou rovnováhu: na kříži je člověk – Bůh v nejvyšším aktu utrpení, který je nejvyšším aktem lásky. Ve třetím Poučení blahoslašená zdůrazňuje tuto kontemplaci a říká: „Čím dokonaleji a čistěji vidíme, tím dokonaleji a čistěji milujeme (...). Proto čím více vidíme Boha a člověka Ježíše Krista, tím více jsme přetvářeni v něho skrze lásku. (...) To, co jsem řekla o lásce (...), říkám také o bolesti: v míře, v jaké du-

še kontemplanuje nevýslovnou bolest Boha a člověka Ježíše Krista, v té míře se zarmucuje a přetváří v bolest“ (*tamt.*, s. 190–191). Ztotožnit se v lásce a utrpení s ukřižovaným Kristem, identifikovat se s ním. Anděličino obrácení, započaté onou zpovědí v roce 1285, dozraje teprve, až se Boží odpuštění objeví v její duši jako nezasloužený dar lásky Otce, pramene lásky: „Není nikoho, kdo by se mohl vymlouvat,“ tvrdí, „protože každý může milovat Boha, a on nežádá od duše nic, než aby ho milovala, protože ji miluje a protože ona je jeho láska“ (*tamt.*, s. 76).

Na duchovní cestě Anděly se přechod od obrácení k mystickému prožitku, od toho, co je možno vyjádřit, až k onomu nevýslovnému, uskutečňuje skrze Ukřižovaného. Je to umčený Bůh-člověk, který se stává „učitelem dokonalosti“. Celý její mystický zážitek je tedy směřování k dokonalé „podobnosti s Ním“ skrze stále hlubší a radikálnější očišťování a přetváření. V tomto úžasném zaujetí vrhá Anděla samu sebe, duši i tělo neúprosně do pokání a soužení od počátku až do konce, v touze umírat se všemi bolestmi, jaké trpěl Bůh-člověk ukřižovaný, aby byla zcela přetvořena v Něho: „Ó Boží děti,“ doporučovala, „přetvořte se zcela v umčeného Boha-člověka, který vás tak miloval, že pro vás chtěl zemřít nejpotupnější a ze všech nejbolestnější smrtí, způsobem nejvíce potupným a hořkým. A to všechno jen z lásky k tobě, člověče!“ (*tamt.*, s. 247). Tato identifikace znamená také prožívat to, co prožíval Kristus: chudobu, pohrdání, bolest, protože, jak říká, „skrze časnou chudobu nalezne duše věčná bohatství; skrze pohrdání a hanbu obdrží nejvyšší čest a největší slávu; za malé pokání vykonané s lítostí a bolestí bude mít nekonečnou sladkost a útěchu, nejvyšší Dobro, věčného Boha“ (*tamt.*, s. 293).

Blahoslašená Anděla z Foligna

Od obrácení k mystické jednotě s ukřižovaným Kristem, k tomu, co je nevýslovné, vede ta nejvyšší cesta, jejímž tajemstvím je vytrvalá modlitba: „Čím více se budeš modlit,“ říká, „tím více budeš osvícen; čím více budeš osvícen, tím hlouběji a intenzivněji budeš vidět Nejvyšší Dobro, Bytost svrchovaně dobrou; čím hlouběji a intenzivněji ji budeš vidět, tím více ji budeš milovat; čím více ji budeš milovat, tím více tě bude milovat; čím více tě bude milovat, tím více ji budeš chápat a tím se staneš schopnějším ji pochopit. Postupně dospěješ k plnosti světla, protože pochopíš, že porozumět nemůžeš“ (*tamt.*, s. 184).

Draží bratři a sestry, život blahoslašené Anděly začíná životem světským, značně od Boha vzdáleným. Avšak setkání s postavou svatého Františka a nakonec setkání s ukřižovaným Kristem probudí duši pro Boží přítomnost, pro skutečnost, že jen s Bohem se život stává pravým životem, v bolesti pro hřích, v lásce a radosti. A tak k nám promlouvá blahoslašená Anděla. Dnes jsme všichni v nebezpečí žít, jako by Bůh neexistoval: zdá se, že je vzdálený od dnešního života. Ale Bůh má tisíce způsobů, pro každého svůj, jak se v duši zpřítomnit, aby ukázal, že existuje, že mě zná a miluje mě. A blahoslašená Anděla nás chce učinit pozornými k těm znamením, jimiž se Pán dotýká duše, pozornými k Boží přítomnosti, aby nás naučila cestě s Bohem a k Bohu, ve spojení s ukřižovaným Kristem. Prosme Pána, aby nás učinil pozornými ke znamením své přítomnosti, aby nás naučil skutečně žít. Děkuji.

Bollettino Vaticano

13. října 2010

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Pro nikoho z velkého zástupu svatých nebyl Bůh nějaký fakultativní přídavek, ale jediný dárcce skutečné lásky a opravdového lidského štěstí, které je silnější než nejtěžší utrpení. Mimo Boha nelze najít nic, jen věčnou záhubu. Toto vědomí a oprávněný strach před touto záhubou není něco destruktivního, nýbrž naopak je to skutečnost velmi podnětná. Kdyby blahoslavená Anděla z Foligna nahlížela na peklo tak, jak je dnes zlehčují mnozí teologové a kazatelé, sotva by ji taková představa pohnula k radikálnímu obrácení, jakého je příkladem. Podkopání a nivelizace základních hodnot, jaké způsobili a stále ještě působí falešní teologové a kazatelé, bude největší překážkou pro novou evangelizaci. Ještě dříve, než hlasatelé skutečného evangelia otevrou ústa, budou se muset vyrovnat s problémem široce rozšířeného nezájmu podporovaného předsudky a antipatií k instituci církve, které rozšířili její vlastní členové.

Zachea od základu změnilo jediné setkání s Pánem. Jak nesmírně si vážil okolnosti, že se Ježíš rozhodl navštívit jeho dům, a jak dokonale zužitkoval jeho milost! To by mělo být výsledkem každého našeho setkání s Pánem. Ježíšova návštěva byla jistě pro celníka z Jericha velkou poctou a velkou milostí, ale se svatým přijímáním je ve skutečnosti nesrovnatelná. Není tomu ovšem tak, že výsledek návštěvy Božského Spasitele u nás je s výsledkem návštěvy u Zachea často rovněž nesrovnatelný, ovšem v opačném smyslu? Kolikrát už k nám vstoupil Pán nikoliv jako host ke stolu, ale jako Pokrm věčného života! Nemá být každý takový osobní příchod Božího Syna do našeho srdce velkou mobilizací k opravdové proměně? Kdyby tomu tak bylo, nemohli bychom být svědky trvalého úpadku víry, ale nezadržitelného rozkvětu. Způsob přijímání Pána vestoje, a dokon-

ce na ruku nemohl vymyslet někdo, kdo hluboce věří, že ve svaté Hostii je skutečně přítomen živý Ježíš Kristus se svým tělem i krví, duší i božstvím. Postoj, který nastolila nikoliv hluboká víra, ale reformatiční ovlivněná skepse, ohrožuje nyní nutně opravdovou víru věřících a bez ní přestává být solí země a světlem světa.

Na toto téma k nám promlouvala velmi výmluvně a názorně neobvyklá událost v Chile, o které jako o velké senzaci hovořila média na celém světě. Jako křesťané se na tento případ můžeme dívat nejen jako na senzaci, ale také jako na výmluvné Boží slovo.

Záchranná akce chilských horníků byla velkým dílem lidské solidarity a lidské dovednosti. Ale i odborníci, kteří záchrannou akci organizovali, byli si dobře vědomi, jak vratké a křehké je všechno jejich lidské úsilí, jak až do poslední chvíle všechno visí na vlásku. Byla tu ve hře ještě další solidarita. Horníky vytahovalo z nebezpečné hlubiny nejen ocelové lano mechanického rumpálu, ale také tisíce a tisíce růženců, jimiž se věřící obraceli na spolehlivou, mnohokrát v dějinách ověřenou záchrannou Instituci, kterou spravuje Matka Boží. Spojili se v této modlitbě s modlitbou uvězněných horníků, kteří odpočítávali Zdrávasy na růžencích, které jim poslal spolu s Písmem Svatý otec. Venezuelská církev podporovala záchrannou akci v nepřetržité adoraci před vystavenou Nejsvětější svátostí. „Uctívejte Nejsvětější svátost a Pannu Marii a uvidíte, co jsou to zázraky,“ říkal Don Bosco. A v tomto případě jsme to skutečně viděli. O tomto příspěvku k záchranně postižených a jeho síle se ovšem média nezmiňují. Ne vždy jsme si vědomi, jak veliký Boží dar je celosvětové společenství věřících, ve kterém mají k sobě všichni stejně blízko, protože tím, kdo je zcela bezprostředně spojuje, je sám Bůh. A tato duchovní blízkost nám otevírá tak-

řka neomezené možnosti nesmírně účinné a pohotové vzájemné podpory a pomoci, o jaké se lidem tohoto světa ani nesnilo. Jde o to, zda tuto možnost také využíváme jednak k tomu, abychom tak rozhojňovali a oživovali svou bliženskou lásku a vni- mavost k potřebám bratří, jednak abychom svým bližním skutečně co nejvíce pomáhali.

Lékaři i psychologové, kteří vyšetřovali zachráněné, žasli nad tím, v jak překvapivě dobré kondici se všichni nacházejí. Snad se tito odborníci poučí ze zkušenosti, jak blahodárný vliv na lidskou duši i na lidskou psychiku i tělesnou kondici má modlitba, která dává sílu i důvěru. Mezi 33 uvězněnými ji zkušeně organizoval nejstarší z nich. Jeho děkovaná modlitba po osvobození vzbudila velkou úctu u všech přítomných. Jeden z horníků viděl ve své záchranné skutečné vítězství Boha nad ďáblem. Jiný z nich chce co nejdříve změnit své partnerské soužití na zákonnitý církevní sňatek. „Nyní vím, že Bůh existuje,“ jsou slova dalšího horníka po výstupu ze záchranné kabiny. Celý národ nedávno těžce zkoušený zemětřesením si znovu uvědomil, že rány, které Bůh dopouští, nejsou projevem jeho trestajícího hněvu, ale účinnou cestou, která nás vede zpět do Otcovy náruče. Naše pýcha je tak houževnatá a tvrdošijná, že opravdu potřebuje, aby ji tvrdá realita zastavila na cestě nebezpečné troufalosti a vrátila ji z oblaků na zem.

Skupina uvězněná hluboko pod zemí je přiléhavým obrazem lidstva, které pro hřích ztratilo slunce Boží milosti. Nikdo není schopen vrátit se vlastními silami na výsluní. Jakýkoliv pokus „vyhrabat se“ na vlastní pěst je zcela bláhový. Je jen jedna možnost vysvobození: že se přihlásí zachránce, který si k nešťastníkům najde cestu, sestoupí k nim a stane se tak jedním z nich, aby je mohl vyvést z jejich zajetí. Náš Božský Zachránce si připravil skrze svou panenskou Matku onen spásonosný průchod ke ztracené-

mu lidstvu a probjoval nám tak cestu návratu na Otcovo výsluní.

Když jsem se díval na radostné vítání a objímání zachráněných po dlouhém průjezdu úzkým tunelem, napadla mě ihned další malá analogie: Představil jsem si ono radostné uvítání, jakého se dostane těm, kteří po strastiplné pozemské pouťi plné strádání a bolesti projdou dlouhým tunelem smrti, aby vstoupili do pravého domova: jak se budou objímat se svými drahými, kteří na ně toužebně čekali, sledovali úzkostlivě každý jejich krok a svou přímluvou u Boha je podporovali, aby nakonec šťastně přistáli „v náručí Boží, odkud jsme vyšli“.

V podobném pekle naprosté lidské bezmocnosti jako 33 uvězněných horníků se ovšem mohou ocitnout celé kontinenty. Není to nic nemožného. Jedna sluneční bouře nás může položit úplně na lopatky. Astronomové na to upozorňují se stále větší naléhavostí. Když se říká, že nevíme dne ani hodiny, netýká se to jen jednotlivců, ale i celých národů, ba i celé země. Jsme zranitelní právě v tom, na co jsme tak pyšní a čím jsme se ve své pokročilé civilizaci tak vyzbrojili. Místo sledování hororu v televizi si můžete zkusit napsat malou slohovou práci na téma jiného, nikoliv nepravděpodobného hororu: Co se s námi stane, když budeme zcela náhle a nikoliv na hodinu či na den, ale na velmi dlouhou dobu zbaveni elektrické i komunikační sítě a všechny naše vynálezy, všechna technika a důmyslné systémy nám najednou nebudou k ničemu? A můžete k tomu přidat okolnost, že se tak může stát v období třesutých mrazů.

Najde pak náš Pán víru, až přijde? Víru, že nás Otec stále miluje jako své děti a dívá se na nás i v takové situaci se stejnou láskou, s jakou se díval na svého v mukách umírajícího Syna?

Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života. Modlete se a bděte, abyste neupadli do pokušení!

-/š-

Pondělí 1. 11. 2010: 6:05 Octava dies 6:35 Loď Boží 6:55 Čtème z křesťanských periodik 7:00 Putování modrou planetou: Venezuela 7:40 Přejeme si ... 7:55 P. Jan Linhart - Primiční mše sv. P. Rechtenberga 8:20 Ekoauto (12) 8:35 Kousek nebe [P] 9:00 Kameny staré země 9:10 Cesty za poznáním: Velká čínská zeď 9:20 Salesiánská evangelizace 9:55 BET LEICHEM - vnitřní domov (10. díl) 10:10 Noekreace aneb Vandrování (59) 10:20 Bez hábitu: Chemin Neuf (6) [P] 11:15 Noeland (27) 11:45 Klaunský pohádkový kufřík: O líné Lálnice 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert tanců čtyř století [P] 13:15 H2Onews 13:25 Řez 13:40 Octava dies 14:10 Youth Alive 14:25 Krásy Čech a Moravy: Zámek Troja 15:00 Mše svatá z římského hřbitova Verano ze slavnosti Všech svatých [L] 16:30 Cesty za poznáním: Barcelona 17:00 NOeparáda (93) [L] 18:00 Exit 316: Odvaha [P] 18:15 Detviňské krize 18:30 O koženém mostě [P] 18:35 Každý den je neděle [P] 19:05 Přejeme si ... 19:20 Gustav Ištok - Kříž je moje cesta 19:45 H2Onews 20:00 Harfa Noemova IV. (11) [P] 20:20 Život za život 21:50 Na koberečku (92) [P] 22:10 P. Amedeo Ferrari, OFM - Zodpovědnost a volba 23:15 Čtème z křesťanských periodik 23:20 Noekreace aneb Vandrování (59) 23:30 Octava dies 0:05 Otázky na téma: Sexuální výchova na školách 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 2. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Koncert Církevní konzervatoře Opava 7:30 Cesta k andělům: Angelo Scarano 8:20 Malý rytíř 8:35 Exit 316: Strach 8:50 Eliška Servátková [P] 9:05 Cesty za poznáním: Delfy 9:15 Pro zdraví (20. díl): Plavání kojenců a batolat 9:25 Brazílie - Volání Boha 9:45 Kameny staré země 10:00 Octava dies (595. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 P. Amedeo Ferrari, OFM - Zodpovědnost a volba 11:35 Nikolčiny tóny duše 11:45 O koženém mostě 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky (21. díl): Dechovka 12:40 Řez 12:55 Youth Alive 13:10 Mladí - staří 13:40 Putování modrou planetou: Venezuela 14:25 Kulatý stůl: Putování modrou planetou - Kamčatka, Jemen 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si ... 16:25 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel [P] 16:50 Eliška Servátková 17:05 BET LEICHEM - vnitřní domov (10) 17:20 Dáma a její studenti 17:35 Zikův svět zvířat: Velké šelmy 18:00 Noeland (27) 18:30 O Čertových skalách [P] 18:40 Ve jménu Ježíše: Království Boží a ostatní království 19:05 Noekreace aneb Vandrování (59) 19:15 Sudán: sen naděje 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Po stopách Ježíše Krista (10) [P] 20:35 V posteli POD NEBESY V. (5) 21:25 Exit 316: Odvaha 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 Ekoauto (12) 22:15 Klapka s ... (11) 23:15 P. Jan Linhart - Primiční mše sv. P. Rechtenberga 23:40 Přejeme si ... 0:05 Večer chval 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 3. 11. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Bez hábitu: Chemin Neuf (6) 7:15 Noekreace aneb Vandrování (59) 7:25 Salesiánská evangelizace 7:55 Harfa Noemova IV. (11) 8:15 Noeland (27) 8:45 Řez 8:55 Pro vita mundi: P. Mgr. Ján Boroš 9:45 Po stopách Ježíše Krista (10) 10:20 Ecce homo: Ing. Ján Paulík 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Mše

svatá z kaple Telepace [L] 12:40 Cesty za poznáním: Mekong Delta 13:40 P. Jan Linhart - Primiční mše sv. P. Rechtenberga 14:05 Čtème z křesťanských periodik 14:10 Každý den je neděle 14:45 Na koberečku (92) 15:00 Kameny staré země 15:10 Cesty za poznáním: Peterhof 15:20 Loď Boží 15:40 Zpravodajské Noeviny 16:00 NOeparáda (93) 16:50 Cesty za poznáním: Paříž 17:00 GOODwillBOY V. (5) [P] 18:00 Octava dies 18:30 Světloňoši [P] 18:40 Klapka s ... (11) 19:40 Přejeme si ... [P] 20:00 Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství [P] 20:25 P. Jacques Philippe - Jak si uchovat pokoj v srdci [P] 21:45 H2Onews 22:00 Tajné dějiny kosmických projektů (3) [P] 22:30 Pracovat společně 22:50 Noekreace aneb Vandrování (59) 23:00 Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] 23:30 Krásy Čech a Moravy: Zámek Troja 0:05 H2Onews 0:15 Koncert Církevní konzervatoře Opava 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 4. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Každý den je neděle 6:50 Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství 7:15 Platinové písničky 7:45 Youth Alive 8:00 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 8:25 Sudán: sen naděje 8:50 Po stopách Ježíše Krista (10) 9:25 Dáma a její studenti 9:35 Harfa Noemova IV. (11) 10:00 Kulatý stůl: Putování modrou planetou - Kamčatka, Jemen 11:30 Mše svatá z Baziliky sv. Petra za zesulé kardinály a biskupy 12:45 Koncert Církevní konzervatoře Opava 14:00 Salesiánská evangelizace 14:35 Pro vita mundi: P. Mgr. Ján Boroš 15:15 Kousek nebe 15:40 Malý rytíř 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Jiní lidé [P] 16:40 Putování modrou planetou: Venezuela 17:15 Přejeme si ... 17:30 Dešťové kapky v Benátkách [P] 17:40 Ecce homo: Ing. Ján Paulík 17:45 Noekreace aneb Vandrování (59) 18:00 Ve jménu Ježíše: Království Boží a ostatní království 18:30 Pověst o Ludmilině skále na Pučinských skalách [P] 18:40 Cesta k andělům: Angelo Scarano 19:40 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 U NÁS [L] 21:00 Přejeme si ... 21:15 Kardinál Miloslav Vlk - pohřeb Jaroslava Škarvady [P] 21:40 Zpravodajské Noeviny 22:00 České Radio Vaticana 22:10 Cesty za poznáním: Velká čínská zeď 22:20 Octava dies 22:50 NOeparáda 23:40 Brazílie - Volání Boha 0:05 Zpravodajské Noeviny 0:20 GOODwillBOY V. (5) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 5. 11. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:20 Noekreace aneb Vandrování (59) 6:30 NOeparáda (93) 7:20 JuniorTV Kopřivnice (10) 7:40 Ekoauto (12) 8:00 Krásy Čech a Moravy (9. díl): Zámek Troja 8:30 Cesty za poznáním: Peterhof 8:40 P. Jacques Philippe - Jak si uchovat pokoj v srdci 10:00 Na koberečku (92) 10:15 Trnavská brána: Folklorový soubor Očován 10:25 Cesty za poznáním: Mekong Delta 11:20 Zikův svět zvířat: Velké šelmy 11:45 Pověsti z Hornolidečka 11:55 Z pokladů duše: Zamyšlení [P] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si ... 12:20 Tajné dějiny kosmických projektů (3) 12:50 Pracovat společně 13:10 Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství 13:40 Koncert tanců čtyř století 14:50 Ecce homo: Ing. Ján Paulík 14:55 Salesiánská evangelizace 15:25 Každý den je neděle 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:15 Eliška Servátková 16:30 Sudán: sen na

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku Mgr. Petra Bahnika ŽIVOT A BOJE PRVNÍ REPUBLIKY**, která se bude konat **v úterý 2. listopadu 2010 v 18 hodin** v sále 315, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

děje 16:55 Po stopách Ježíše Krista (10) 17:30 Harfa Noemova IV. (11) 18:00 Noeland (27) 18:30 Pověsti z Hornolidečka [P] 18:35 Dešťové kapky v Benátkách 18:45 GOODwillBOY V. (5) 19:40 H2Onews [P] 20:00 Kulatý stůl: Ekvádor 21:30 Cesty za poznáním: Peterhof 21:40 Na koberečku (92) 22:00 Nedělní čtení [P] 22:30 Přejeme si ... 22:45 Cesta k andělům: Angelo Scarano 23:35 Jiní lidé 0:05 H2Onews 0:25 Putování modrou planetou: Venezuela 1:00 Poslech Radia Proglas [P].

Sobota 6. 11. 2010: 6:05 H2Onews 6:15 Kardinál Miloslav Vlk - pohřeb Jaroslava Škarvady 6:40 Jiní lidé 7:05 Kousek nebe 7:35 Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství 8:00 Zikův svět zvířat: Na farmě [P] 8:30 Noeland (27) 9:00 Ve jménu Ježíše: Království Boží a ostatní království 9:30 NOeparáda (93) 10:20 JuniorTV Kopřivnice (10. díl) 10:40 GOODwillBOY V. (5) 11:30 Apoštolská cesta Sv. otce Benedikta XVI. do Španělska: Uvítací ceremonie na letišti v Santiagu de Compostela [L] 12:10 Zpravodajské Noeviny 12:30 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 13:00 Apoštolská cesta Sv. otce Benedikta XVI. do Španělska: Návštěva katedrál v Santiagu de Compostela [L] 13:40 U NÁS 14:40 Noekreace aneb Vandrování (59) 14:50 Brazílie - Volání Boha 15:10 Ekoauto (12) 15:25 Krásy Čech a Moravy: Čechy I. [P] 16:00 Léta letí k andělům: P. František Lízna, SJ 16:20 Cesty za poznáním: Sagrada la Familia 16:30 Mše svatá na náměstí Obradoiro v Santiagu de Compostela, Studio Benedikt [L] 19:05 Cesty za poznáním: Barcelona 19:30 Nedělní čtení 20:00 Křižovatky: Mons. Dominik Duka [P] 20:45 Přejeme si ... 21:00 České Radio Vaticana 21:05 Hlubinami vesmíru [P] 21:45 Po stopách sv. Pavla v Turecku 22:05 Putování modrou planetou: Etiopie QUO VADIS? [P] 22:50 Malý rytíř 23:05 Bez hábitu: Chemin Neuf (6) 0:05 Koncert tanců čtyř století 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 7. 11. 2010: 6:05 Evangelium [P] 6:15 Nedělní čtení 6:45 Dešťové kapky v Benátkách 6:55 U NÁS 7:55 Čtème z křesťanských periodik [P] 8:00 Loď Boží 8:20 Eliška Servátková 8:35 Sudán: sen naděje 9:00 Každý den je neděle 9:30 Mořský cestovatel 10:00 Mše svatá z Barcelony se svěcením kostela Sagrada Familia [L] 12:25 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:05 Platinové písničky [P] 13:40 Křižovatky: Mons. Dominik Duka 14:25 Na koberečku (92) 14:40 P. Jacques Philippe - Jak si uchovat pokoj v srdci 16:00 Příběh medvídky pandy (1) [P] 16:35 Noeland (28) [P] 17:05 Noekreace aneb Vandrování (60) [P] 17:15 Apoštolská cesta Sv. otce Benedikta XVI. do Španělska: Návštěva střediska pro postižené v Barceloně, Studio Benedikt, Závěrečná ceremonie na letišti v Barceloně [L] 19:05 Evangelium 19:15 Místa spojená se sv. Františkem Saleským a jeho poselství 19:40 Přejeme si ... [P] 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 Octava dies [P] 20:30 Záznam koncertu z kostela sv. Jana Nepomuckého ve Staré Bělé (SHF 2009) [P] 21:45 Exit 316: Odvaha 22:05 Po stopách Ježíše Krista (10) 22:45 Paříž 22:55 Nedělní čtení 23:25 Dešťové kapky v Benátkách 23:40 Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:45 Salesiánská evangelizace 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Salesiánské středisko volného času Don Bosco v Ostravě soutěží od 1. října do 30. listopadu 2010 o 300 000 Kč v programu Prazdroj lidem. Středisko předložilo projekt, „Hraj, skákej, křič, hlavně konej dobro!“ Cílem projektu je modernizace střediska, zakoupení vybavení a částečná rekonstrukce prostor. Projekt můžete podpořit dvěma způsoby:

1) Zasláním DMSky ve tvaru: **DMSmezeraPLR10 na číslo 87777** (cena DMS je 30Kč). Z každé první DMSky z nového čísla získá Středisko 27 Kč, ale hlavně dva hlasy.

2) Hlasováním přes internet pro projekt číslo 10 v hlasovacím formuláři, na který je přístup na našich webových stránkách www.ostrava.sdb.cz hned v úvodu.

Z každého počítače lze hlasovat maximálně 10krát. Každé „odkliknutí“ nám přinese 1 hlas. Děkujeme za podporu našeho projektu.

P. Mgr. Jiří Čaha, ředitel Salesiánského střediska volného času Don Bosco, Vítkovická 28, 702 00 Ostrava

Diecézní centrum pro seniory Biskupství královéhradeckého srdečně zve na již **V. ROČNÍK CELOSTÁTNÍHO SETKÁNÍ ANIMÁTORŮ SENIORŮ**, které se koná ve dnech **5. a 6. 11. 2010 v Hradci Králové**. Program: předprogram Moses v duchu Tai-zé (MODlitba animátorů za SENiory a Službu) • bohoslužba s biskupy (hlavní celebrant Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický) • přednášky odborníků - MUDr. Marie Svatošová, PhDr. Ing. Marie Ujezdská, S. M. Miriam Baumruková de ND, P. Ing. Miloslav Fiala OPraem., P. František Lízna SJ • benefiční koncert Evy Henychové pro širokou veřejnost • beseda s Martinem Stropnickým • závěrečná reflexe s P. ICLic. Karlem Moravcem • doprovodný program. **Kontakt, přihlášky:** Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661

• mobil 737 215 328 • e-mail: animatori@diecezezhk.cz

• web: www.animatori.cz

Vážení přátelé, podobně jako v loňském roce i letos se ucházíme s naším projektem „Nezůstanu na ulici a něčemu se naučím“ o finanční podporu z dárcovského programu Prazdroj lidem, který přispívá k podpoře rozvoje regionů, v nichž působí. Od 1. října do 30. listopadu 2010 probíhá hlasování veřejnosti, které rozhodne o vítězných projektech. Náš projekt „Nezůstanu na ulici a něčemu se naučím“ má přidělené číslo 7 a více o něm se můžete dočíst na webových stránkách Plzeňského Prazdroje. Každý člověk se tohoto hlasování může účastnit trojím způsobem:

1) Zasláním dárcovské SMS. Zašlete textovou zprávu ve tvaru **DMSmezeraPLP7** ze svého mobilního telefonu na telefonní číslo **87777**. Cena DMS je 30 Kč, z nichž Vámi vybraný projekt obdrží 27 Kč. První odeslaná DMS z jednoho telefonního čísla navíc přináší projektu 2 body, což je dvojnásobek oproti hlasovacímu kupónu nebo internetu. Službu DMS provozuje občanské sdružení Fórum dárce.

2) Hlasovacím kupónem – kupóny vyjdou ve speciální příloze Plzeňského deníku a budou k dispozici také přímo u hlasovacích boxů umístěných na různých místech v Plzni.

3) Internetovým hlasováním (<http://www.prazdroj.cz>) – v elektronickém hlasovacím formuláři označíte projekt, kterému chcete dát svůj hlas, doplníte své jméno a kontaktní údaje a formulář kliknutím odešlete. Předem vám děkujeme.

Salesiánské hnutí mládeže – Klub Plzeň

Vydáváme **PUZZLE BETLÉMA** za 150, 250 a 350 Kč – dle velikosti. **Objednávky:** ŘKF Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč • e-mail: trebicmartin@volny.cz • tel. 568 841 532 • SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin.

Liturgická čtení

Neděle 31. 10. – 31. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 11,22–12,2
Ž 145(144),1–2.8–9.10–11.13cd–14
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)

2. čt.: 2 Sol 1,11–2,2

Ev.: Lk 19,1–10

Slovo na den: Zacheus se zastavil.

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibytke, Hospodine zástupů!*)

2. čt.: 1 Kor 3,9c–11.16–17

Ev.: Mt 16,13–19

(nebo jiná čtení z Lektionáře V)

Slovo na den: Pekelné mocnosti ji nepřemohou.

Pondělí 1. 11. – slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2–4.9–14

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

2. čt.: 1 Jan 3,1–3

Ev.: Mt 5,1–12a

Slovo na den: Blahoslavení tvůrci pokoje.

Úterý 2. 11. – Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43–46

Ž 103(102),8+10.13–14.15–16.17–18

Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

2. čt.: Řim 5,5–11

Ev.: Mt 5,1–12a

(nebo jiná čtení z Lektionáře VI/2)

Slovo na den: Jejich je nebeské království.

Středa 3. 11. – nez. pam. sv. Martina de Porres

1. čt.: Flp 2,12–18

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Lk 14,25–33

Slovo na den: Všeho.

Čtvrtek 4. 11. – památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Flp 3,3–8a

Ž 105(104),2–3.4–5.6–7

Odp.: 3b (*Ze srdce at se radují, kdo hledají Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 15,1–10

Slovo na den: Přijímá hříšníky.

Pátek 5. 11. – ferie

1. čt.: Flp 3,17–4,1

Ž 122(121),1–2.4–5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Lk 16,1–8

Slovo na den: Tady máš svůj úpis.

Sobota 6. 11. – nez. sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Flp 4,10–19

Ž 112(111),1–2.5–6.8a+9

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 16,9–15

Slovo na den: Věrní v cizím.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. ŘÍJNA – 6. LISTOPADU 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 10.		PO 1. 11.		ÚT 2. 11.		ST 3. 11.		ČT 4. 11.		PÁ 5. 11.		SO 6. 11.	
Antifona	1028	1148	1573	1777	1785	2007	1075	1197	1722	1941	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvilky:														
Hymnus	1029	1148	1573	1777	1582	1786	1076	1197	1723	1941	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1574	1778	1786	2008	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	813	914	1786	2008	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1574	1778	1789	2011	1079	1201	1724	1942	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	724	817	1575	1779	1789	2012	1584	1788	1724	1943	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1575	1779	1790	2012	1080	1202	1724	1943	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	724	817	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1264	1402	1792	2014	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1576	1780	1792	2014	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1265	1403	1792	2015	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1576	1780	1795	2017	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	724	817	1575	1780	1582	1787	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1577	1781	1577	1781	1583	1787	1085	1208	1727	1946	1117	1242
Antifony	1025	1144	1570	1773	1578	1782	1796	2019	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1570	1773	1578	1782	1797	2019	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1572	1776	1580	1784	1798	2021	1089	1212	1730	1949	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	723	816	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1584	1789	1731	1950	1121	1246
Prosby	1028	1147	1572	1776	1580	1785	1799	2021	1090	1212	1731	1950	1121	1246
Záv. modlitba	724	817	1575	1780	1575	1780	1582	1787	1584	1789	1585	1790	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1238	1374	1242	1379	1242	1379	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NAPLNĚNÝ ŽIVOT • ABECEDA PARTNERSKÝCH VZTAHŮ

Yves Boulvin • Z francouzštiny přeložila Tereza Hodinová

Autor čtenářům ukazuje, jak se lze učit lásce a jaké jsou její nezbytné fáze. Zabývá se volbou partnera pro manželství, životem páru, krizemi, odloučením a rozvodem, novým sestavováním rodiny, přijatou a naplněnou samotou – zkrátka všemi situacemi, s nimiž se člověk může setkat ve svém citovém životě.

Paulinky • Brož., 125x200 mm, 224 stran, 219 Kč

SEBEÚCTA MÉHO DÍTĚTE • OTÁZKY A ODPOVĚDI

Germaine Duclos • Z francouzštiny přeložila Tereza Hodinová

Sebeúcta je podle G. Duclose nejlepším vkladem, jaký může dítě získat pro to, aby se mohlo ve svém životě plně rozvinout. Kniha se tak zabývá mj. otázkami, jak přispět u dítěte k pocitu bezpečí a důvěry, jak pomoci dítěti k sebepoznání, jak mu ukázat, že něco dokáže apod.

Paulinky • Brož., 125x200 mm, 72 stran, 95 Kč

VÝVOJ DÍTĚTE • OTÁZKY A ODPOVĚDI

Francine Ferlandová • Z francouzštiny přeložila Tereza Hodinová

Emeritní profesorka Montrealské univerzity odpovídá na běžně kladené dotazy ohledně vývoje dítěte od narození až do školního věku: Kdy zjistím, zda je mé dítě pravák, nebo levák? Proč si 5–6měsíční miminka strkají nožičky do pusy? Jak vést roční

dítě k prvním krůčkům, když ještě nechodí? Proč mají dvouleté děti tak často záchvaty vzteku? V kolika letech může mé dítě začít jíst vidličkou? A zodpovídá mnoho dalších otázek.

Paulinky • Brož., 125x200 mm, 72 stran, 95 Kč

MAMINKY, KTERÉ MILUJÍ PŘILÍŠ

Osvaldo Poli • Z italského přeložila Markéta Štěpánková

Až příliš mnoho lásky může dítě zničit. Co změni malé rozkošné dítě v tyрана, který je schopen ovládat celou rodinu? Autor knihy, italský psycholog a psychoterapeut, srozumitelným a čtivým stylem varuje matky (ale i otce) před přehnanou láskou k dětem. Předkládá mnohé příběhy matek, jejichž děti se staly malými tyrany. Tyto příběhy pomáhají pochopit sdělení knížky, která přináší jak zkušenosti rodičů, tak připomínky a výklad autora a nakonec i návrhy možného řešení. Vysvětluje i psychologické pozadí celého problému a zabývá se i pojmem viny, spravedlnosti a pravdy, které s problémem souvisejí.

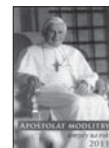
Karmelitánské nakladatelství • Brož., 136x195 mm, 184 stran, 179 Kč

APOŠTOLÁT MODLITBY • ÚMYSLY NA ROK 2011

Denní modlitba Apoštolátu v letáčkové formě s úmysly na rok 2011.

Skládačka, křídový papír, A6, 6 stran, 2 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1